Vylezlo to z lišty

Adaptace: Diane Duaneová
Původní televizní Scénář: Joseph Stefano

Krajní meze

Hranice, která odděluje vědu od nadpřirozena, je často mlhavá a neurčitá. Díváme se na staletí staré obrazy vytesané v kameni a ptáme se, jestli zobrazené bytosti mají být bohové, démoni nebo starobylí astronauti. Jako mávnutím kouzelného proutku se přes noc objeví v obilí kruhy a my spekulujeme, zda se nejedná o poselství z hvězd. Ve starých knihách se dočteme o starodávných rasách a vesmírných ničitelích a divíme se ...

Touha po moci je trvalým jevem lidského soužití a vždy se mezi námi najdou i tací, kteří usilují o absolutní vládu nad životem a smrtí. V této adaptaci epizody z klasických Krajních mezí se vědec nechá zlákat vidinou možnosti neomezené moci a pustí se do nebezpečného bádání na hranici nepoznatelného.

Údolí San Fernando je stejně pověstné svým poměrně slušným počasím jako zbytek losangeleské oblasti. To samozřejmě neznamená, že by tamější podmínky byly perfektní. Občasné zemětřesení člověku přece jen dokáže zkazit náladu. A není se čemu divit, když si představíme, jak padesát zasypaných vrásových přesmyků asi celé místo zaneřádí. Na jaře a na podzim zase někdy přijdou náhlé záplavy, ale ty jsou většinou pod kontrolou, neboť údolí je, konec konců, součástí „kraje, kde dláždí řeky“.

Někdy vás však může zaskočit bouřka. Hlavně na jaře. To se pak z Angeleských hor valí dolů velké, bouřkovými mraky lemované fronty a hrnou se přes severní bariéru Oat Mountain a jejích sousedů. Jak se burácející bouře řítí do údolí, hromobití se odráží od kopce ke kopci jako ozvěna, až to zní, jako by nastal konec světa. Ke všemu ještě lije jako z konve, takže stěží vidíte tři metry před sebe.

A přesně takové boží dopuštění nastalo dnes v noci. Bulvár Reseda, hlavní ulice dole v údolí, se před očima měnil v řeku Resedu: zaparkovaná auta se topila až po volanty ve vodě a parkoviště po obou stranách bulváru začínala vypadat jako sádky na pstruhy. Z pozemků kolem domů na svazích v severním údolí, podél bulváru Misie sv. Fernanda poblíž Porter Ranch, voda odnesla vrchní vrstvu půdy i s novou výsadbou. Bláto a jehličnaté stromky pravděpodobně skončí někde dole v Tarzaně.

V kopcích déšť pilně proměňoval žlábky ve strouhy a strouhy v malé vodopády. Jejich kalná voda se hnala s burácením dolů, s výjimkou těch svahů, kde byly medvědice a palmy vysázeny dost blízko, aby zabránily proudu odnést všechno s sebou.

Na jednom z kopců liják bubnoval do rozsáhlého prostoru obehnaného zdí. Při téměř nepřetržitém blýskání a skučení větru působil tento objekt opatřený železnými vraty dost skličujícím dojmem. Ozón byl chvílemi již tak silný, že dráždil ke kašli, a vlasy vstávaly hrůzou na hlavě, když blesky křižovaly kolem velkých mikrovlnných přenosových věží na vrcholu Oat Mountain nebo když jednu z nich zasáhly.

A právě ve stínu vrcholu, hned pod věží, stál obezděný prostor.

Kdyby jste došli až nahoru k bráně, což dělal málokdo - jednak protože to bylo daleko, a pak protože jen velice málo lidí o tomto objektu vědělo - spatřili byste, ve světle blesků a při příležitostném zablikání lamp, ceduli s nápisem NORCO a pod ním menšími písmeny KOMISE PRO VÝZKUM ENERGIE, DIVIZE ÚDOLÍ SAN FERNANDO. Všechno zde působilo velice střízlivým a institucionálním dojmem. Nebylo toho mnoho, co by naznačovalo, o jaký druh instituce by se mohlo jednat. O soukromou? Nebo veřejnou? Ať tak či onak, byl to ten typ místa, na které když se díváte, zanechává ve vás pocit, že takové otázky bude asi lepší nepokládat. Rozhodně to bylo dost daleko od frekventovanějších částí údolí, takže pravděpodobnost, že někdo půjde náhodou kolem, byla dost mizivá.

Uvnitř Norca, v hlavní laboratoři, se Rosa Estesová věnovala své pravidelné noční práci. Rosa byla žena drobné postavy, snědé pleti a její prosté oblečení celkem odpovídalo jejímu pracovnímu zařazení: „úklidový manažer“, jak bylo uvedeno na výplatních páskách, vyhotovených počítači v jedné či druhé účetnické firmě, ale jí to pojmenování připadalo k smíchu - byla uklízečka. Norco bylo obvykle její třetí zastávkou potom, co poklidila v kancelářích několika doktorů a právníků dole na Resedě a Woodmanu. Jízdu sem nahoru nenáviděla. Silnice byla na zdejší poměry v překvapivě hrozném stavu a dost špatná byla i proti cestám nahoře v Angeleském národním parku. Byla to převážně vyježděná kamenitá kolej, která se v takovémhle počasí měnila v kamenitou řeku a dláždění bylo prakticky jen před vraty. Za poslední dva roky si už dvakrát musela dát vyměnit tlumiče a začínala vážně uvažovat o tom, že si nechá od Norca proplácet mytí auta, jež bylo nezbytné po každé návštěvě, kterou vykonávala třikrát týdně. Nicméně platili dobře, což není k zahození, když máte na krku tři děti a ještě splácíte hypotéku, kterou vám tady ten váš budižkničemu manžel nechal, ať se staráte sami.

Venku se ozývalo dunivé hřmění a blesky sršely, jako by mělo každou chvíli dojít ke zkratu elektrického proudu. Rosa si napůl přála, aby k němu došlo. Aspoň by mohla jít domů dřív. Ale takové štěstí neměla. Vytáhla ze skříně obstarožní hrncový vysavač, dovlekla ho ke zdi, zapojila ho do zásuvky a jako obvykle zaspílala, kdy už si konečně pořídí něco lepšího. Tenhle zastaralý typ vypadal jako obří konzerva zapékaných fazolí a vysával, podle Rosiina názoru, přibližně stejně efektivně. Společnost sice dobře platila, ale neviděla žádnou zvláštní potřebu vyměnit něco tak prozaického, jako jsou úklidové prostředky, které dosud fungují - anebo jakž takž fungují, i když hrkají a škytají. Měli důležitější věci na práci, než utrácet peníze za ...

Přejela pohledem pracovní stoly pokryté nepochopitelným vybavením: počítači a ještě mnohem méně identifikovatelnými předměty, které si všechny jen tak samy pro sebe hučely a bublaly, a které přitahovaly nepředstavitelné množství prachu. Krkouni, zaklela Rosa. Maj tu počítače přinejmenším za osmdesát tisíc dolarů a mně daj klumprcajk, kterým se luxovalo už v době kamenný. To bych chtěla vidět, co tu asi s těmahle všema krámama celej den dělaj. Asi si hrajou počítačový hry nebo e-mailujou jinejm vědátorům nějaký sprosťárny. . . Povzdychla si a dala se do vysávání.

Už ji zase brala záda. Snad po tisící začala uvažovat o tom, že téhle práce nechá. No jo, ale kam bych šla? Ta papír-plast blbárna u Gelsona je taky k nevydržení. Nic jiného neuměla. A když se to tak vezme, tady to neměla zas tak špatné: aspoň nemusela uklízet žádný hnusný svinčík jako chudák Smeralda, která nesehnala nic lepšího než policejní stanici, a ještě aby kvůli tomu dojížděla až do západního údolí.

V zádech ji opět ostře píchlo, ale ze všech sil se snažila bolest ignorovat. V rohu na zemi u podlahové lišty zahlédla černý chuchvalec prachu. Zajela k němu hadicí vysavače, avšak nástavec nebyl té správné velikostí a tvaru, aby se s ním dostala i do koutů. Krkouni ... s tímhle toho tak vysaju. Rosa s povzdechem zvedla hadici vysavače, sundala nástavec - bez něj to šlo stejně líp - a zaútočila na chuchvalec ještě jednou.

Ten však zůstal paličatě trčet v rohu. To tam snad někdo přilepil nebo co, zaúpěla. To je neskutečný, co je to za bordeláře, tihle podivíni v bílejch pláštích. Rosa se ohnula a s hadrem v ruce za chuchvalec škubla. Ale asi tam byl vážně nalepený, anebo byl možná nějak přichycený vzadu za lištou.

A sakra, projelo jí hlavou. Doufám, že to není nic nebezpečnýho. Azbest, nebo tak. Toho se v těchto velkých areálech vždycky bála. Ale nikdy tady neviděla nic, co by vypadalo nebezpečně, nějaké chemikálie nebo něco podobného ... A Rosa byla v dobrém postavení, aby měla o tajemstvích této společnosti přehled: v Norcu nebyla jediná skříňka nebo sklad, jejichž obsah by neznala.

Měla pocit, že chuchvalec přece jen trochu povolil, jak za něj zatahala. Udělala zamyšlený obličej a znovu k němu přiložila hadici vysavače.

Chlupatá koule se začala pomalu, i když stále ještě poněkud vzdorovitě, vcucávat dovnitř. Vysavač začal žalostně skučet a pískat o notu výš. Pak se najednou prachový králíček lišty pustil a vydal se hadicí nahoru. Rosa trochu polekaně zakoulela očima, když slyšela ty strašlivé zvuky, které přitom vydával. Ještě aby mi to tak ucpalo hadici, zděsila se. To bych tak zrovna dneska mohla potřebovat ...

Jak chuchvalec stoupal hadicí, skočení bylo čím dál tím děsivější. Pak se ozvalo tlumené „hup“! Vysavač chuchvalec konečně spolkl a Rosa čekala, že opět začne hrčet svým obvyklým způsobem. Ale bylo ticho. Klumprcajk jeden pitomej, zrovna teď mi musí kiksnout... Mám já tohle zapotřebí? Ráno jim tu nechám lístek, buďto ať mi koupě] novej vysavač, nebo ať si hledaj novýho úklidovýho manežéra.

Otočila se a vytřeštila oči. Vysavač se nafukoval jako konzerva zapékaných fazolí, která nejen že byla zkažená, ale přímo se kazila před očima. A jak se tak nadouval a bobtnal, zároveň nepředstavitelně úpěl a hekal, až se nakonec vršek vysavače utrhl.

Rosa ucukla - a pak na to, co se z vysavače vyvalilo ven, zůstala koukat s pusou dokořán. Sténalo to a skučelo stejně příšernými zvuky, jaké se předtím ozývaly z hadice, ale zároveň to dulo jako vítr, jako bouře, která právě zuřila venku. A navíc to probleskovalo. Vypadalo to jako nějaký mrak, uvnitř kterého šlehají blesky. Ten mrak se hrnul z vysavače, svíjel se, vířil a natahoval se po ní.

Rosa couvla ke stěně, dál už nebylo kam. Zdviženou rukou si chránila obličej před čím dál tím oslnivějšími záblesky, které přerušovaně prosvěcovaly děsivě horkou, hladovou temnotu. Mrak se dovalil až k ní, obklopil ji a začal probodávat svými blesky. Její zděšený křik splynul s jeho stále sílícím skočením. Místnost plnou pracovních stolů a blikajících přístrojů střídavě rozsvěcovalo a zhasínalo ohnivé blýskání hladového mraku. Hladového a nenasytného ...

* * *

Vzhledem k poloze údolí tu špatné počasí nikdy netrvá dlouho. A tak všechna následující sluneční rána vypadalo dlážděné prostranství kolem hlavní brány Norca tak jako obvykle: všude sucho, čisto, poklidno a venku na institucionální kovové židli usazený strážný.

Jmenoval se Warren Edgar Morley. Posledních šest měsíců hlídal tuhle bránu vždy od osmi ráno do šesti večer, kdy ho vystřídal kolega, k nerozeznání mu podobný.

Dnes však ne.

Morley sáhl do kapsy, vytáhl balíček cigaret, zápalky a škrtl. Věděl, že by vlastně kouřit neměl, ale po té operaci prostě nedokázal přestat, ať mu doktor radil cokoli. Byl to dílem starý zvyk a dílem nervy, které se po operaci hodně zhoršily. Po tom infarktu se už nikdy pořádně nevzpamatoval, jakkoli se ho doktor snažil povzbudit. Aspoň že nepřišel o práci, ale když o tom tak přemýšlel, říkal si, jestli by nebylo lepší, kdyby o ni býval přišel ...

Vtom zaslechl zezdola po silnici přijíždět auto. Světlý sedan zahnul kolem řetězového plotu, který chránil areál ze strany, a vjel do otevřeného prostoru hlavní brány.

Morley zahodil zápalku na zem. Nechal cigaretu cigaretou a s rukou na pistoli se postavil. V autě seděli dva muži, oba tmavovlasí a poměrně mladí. Řidič byl o malinko větší a měl

vážný výraz ve tváři, spolucestující vypadal o něco mladší, kudrnatý a tvářil se lhostejně, ale vesele.

Když Morley vykročil směrem k autu, ten mladší prohodil pobaveným hlasem: „Hele, Stu, v tomhle bloku bydlí samí pruďasové. Sem se nestěhujeme."

Celkem v klidu pozorovali Morleyho, který došel až k nim, opřel se o okénko u řidiče a spustil obvyklou litanii: „Jméno, adresa, průkaz totožnosti, důvod, proč jste přijeli do Norca … ? Řidič se usmál a představil se: „Jsem Stuart Peters … "

„Profesor Stuart Peters," doplnil mladší spolujezdec, trochu hrdě a okázale.

„Zítra ráno tady nastupuji," ujal se opět slova řidič. „Jeli jsme s bratrem přes celé státy."

Bratr se zasmál. „Ještě jsme si ani nestačili najít ubytování. Profesor se nemohl dočkat, až se podívá na … tohle!"

Morley je oba zkoumavě přejel očima. Z klidného a upřímného pohledu, který na oplátku věnovali oni jemu, usoudil, že určitě mluví pravdu. „Tak jo," rozhodl nakonec a nechal pistoli zapadnout zpátky do pouzdra. „Ale dívejte se rychle. Tady se nesmí nikdo cizí potulovat."

Přikývli, strážný odstoupil od auta a zamířil zpátky k bráně. Na okamžik se zastavil a zadíval se na kartónek zápalek, který stále ještě držel v druhé ruce.

Neměl bych jim říct. . . ? Ale ne, radši ne. Co kdyby se to doktor dozvěděl … Protože on se někdy dozvídal takové věci, že nikdo nechápal, jak to může vědět. Bylo docela možné, že tady někde kolem nainstaloval skryté bezpečnostní kamery, o nichž neměli tušení ani sami zaměstnanci. Celé tohle místo zahalovalo tajemství. Už tady pracoval osm měsíců a pořád ještě si nebyl jistý, komu vlastně Norco patří a co se tady dělá. Vládě? Nějaké velké společnosti, která tajně provádí výzkumy? Neměl ponětí.

Ale tohle by možná byla příležitost …

Sáhl do náprsní kapsy saka pro tužku a na vnitřní stranu obalu zápalek rychle něco načmáral.

Motor auta za ním už startoval. Morley se hbitě otočil a běžel k němu zpátky. „Počkejte!"

Auto zastavilo. Oba muži uvnitř na něho vrhli poněkud tázavý pohled. „Nemáte cigaretu?" vyhrkl Morley.

Mladší bratr zašátral v náprsní kapse, vytáhl měkký balíček cigaret a podal ho Morleymu. Morley jednu vyklepl, škrtl sirkou ze svého kartónku a rychle si zapálil. Pak podal kartónek spolu s balíčkem cigaret zpátky mladíkovi, který si obojí zastrčil do kapsy.

Auto se otočilo a odjelo stejnou cestou, kterou přijelo. Morley se pomalu vracel k bráně. Takhle má naději, pomyslel si. Aspoň naději. Proč by se mělo to, co se stalo mně, stát i jemu? Jestli má rozum … jestli tomu bude věřit, a ne si myslet, že je to nějakej nejapnej vtip…

Jakmile auto zmizelo za zatáčkou, začal se zvedat vítr.

Morley zdvihl oči, vypoulil je a otevřená ústa se mu zkřivila strachy. Křečovitě se chytil za hrudník a začal sípavě lapat po dechu.

Po cestě uvnitř areálu se k němu valilo něco tmavého a jasně zářícího, jako blesk za denního světla, jako bílý oheň zahalený černým mrakem. S ohlušujícím řevem podobným burácení větru a dunění hromů to mířilo přímo k němu. Předtím se s tím už jednou setkal a doufal, že to bylo také naposledy … teď viděl, že si dělal marné naděje. Warren Edgar Morley padl na kolena a zoufale volal: „Nechte mě? Prosím vás, nechte měl Já nic neřekl Opravdu nic! Prosím vás, ne?"

Jeho prosby nebyly o nic platnější, než když se to k němu přihnalo poprvé. Dodnes si pamatoval, jak celý svět strachem zčernal, jak se mu dech zastavil v těle, které bylo najednou studené jako led a navždy (jak si tenkrát myslel) uvízlé v té černé temnotě. Když se pak probudil - po době, která mu připadala mnohem delší než věčnost - k hrudníku měl připevněnou malou tikající krabičku a shora na něho hleděl doktorův obličej, v němž se podivně mísila chladná účast s potměšilou radostí. Teď však doktor nebyl nikde nablízku … ačkoli, možná že se dívá. „Ne?" zaúpěl Morley naposledy.

Vířící oblak ohně a tmy, stejně nezastavitelný jako vichřice, se prohnal bránou a za ohlušujícího hřmění se ovinul kolem Morleyho. Když se pak konečně odtáhl, muž byl pryč. Burácející mrak uháněl zase zpátky po cestě a jako skvrna v jasném slunečním svitu mizel z dohledu.

* * *

Motel na Devonshirské ulici v Northridge patřil k těm slušnějším, což znamenalo, že na stěnách nebylo nic horšího než malovaný beton z konce padesátých let a cihlové obložení všude tam, kde barva chyběla. V jednom z pokojů v přízemí ležel na posteli mladík, kterému Morley podstrčil kartónek zápalek. Pohrával si s ozdobnými šňůrkami levné pokrývky a rozprávěl do telefonu.

‚To je Gaby Christianová? Vy mě asi neznáte a zřejmě už stejně budete dneska pozvaná na večeři, ale v Kingstonu v New Yorku máme společného přítele, jehož jméno teď není důležité ... "

Jeho starší bratr vyšel loudavým krokem z koupelny. Upravoval si manžety u košile a trochu pobaveně pozoroval Joryho, který hovořil s rychlostí a sebedůvěrou obchodníka s ojetými vozy. „ ... A on mi doporučil, abych vám zavolal, hned jak přijedu do LA... Harvey Miller. Chodil do školy s vaším bratrem."

Stuart Peters se posadil ke stolu, odhodlán neposlouchat další ze závratných rozletů bratrovy fantazie, zvláště když bylo více než pravděpodobné, že skončí úspěchem. Pohlédl na roztříděné papíry, rozložené po celém stole: většinou výtahy z vědeckých studií, které ještě nestačil přečíst a přísahal si, že to dožene, a vytrhané stránky z poznámkového bloku, pokryté jeho drobným písmem. Měl toho hodně co dohánět, jak na článcích, které psal pro svůj výzkum a jejichž konečný termín se nebezpečně blížil, tak na těch, které psal pro své vlastní potěšení: o výletech po vedlejších silnicích fyziky, které byly buď (v tu chvíli) šíleně nepopulární, jako zpochybňování „myšlenkově experimentálního" stylu vědecké metody pokud jde o relativitu, anebo scholií, která byla prostě jen strašně nepravděpodobná, jako ten článek právě nazvaný ‚Taub-NUT prostor jako odpověď prakticky na všechno".

Stuart měl donkichotovskou povahu, což byla pro fyzika vždycky poněkud nebezpečná vlastnost, a ještě nebezpečnější v dobách, jako byla tahle. Celý obor začínala zaplavovat vlna konservatismu a on z hloubi duše doufal, že bude žít dost dlouho, aby se dočkal odlivu. Zatím psal články, o nichž věděl, že nemohou být publikovány, dokud se tato oblast trochu neuvolní, což mohlo trvat celá léta. A v místech, kde už byla volnější, dělal práci, jakou mohl. Proto přijel sem a seděl v motelovém pokoji, který zřejmě zařizoval někdo, kdo byl v minulém životě Torquemada - soudě podle pohodlnosti nábytku i vzoru na závěsech.

Stuart začal převracet stránky a hledat cigarety. Když je našel, začal vytahovat zásuvky stolu a hledat zápalky. Našel dopisní papíry, jejichž některé listy byly potřísněny zaschlými skvrnami od červeného vína - krev má, naštěstí, jiný odstín - pak ještě několik opotřebovaných, dychtivě ožvýkaných tužek a gideonskou bibli, ale sirky žádné. Nakonec se otočil na svého bratra, luskl prsty, aby upoutal jeho pozornost, a ukázal na cigaretu v jeho ústech.

„Já vůbec nejsem tak mladý, jak podle hlasu vypadám, slečno Christianová, a hlavně, já myslím staře," pronesl bratr zvesela, zašátral v kapse u košile a vytáhl zápalky. „ ... Ne, ale jen protože jsem ještě nepotkal tu pravou." Hodil zápalky Stuartovi na stůl. „Vás bych si vzal velice rád, slečno Christianová. Když se ukáže, že jste ta pravá, kvapně se ožením. A dlouze želet můžeme začít už předem. Třeba dnes večer u večeře."

Stuart zdvihl obočí v důvěrně známém úžasu. Jeho bratr a ženy ... jakákoli žena ... Stuarta, který byl mnohem zdrženlivější povahy než Jory, vždycky ohromovalo, že ženám se zřejmě tyto bujaré výstupy skutečně líbily, alespoň když je předváděl Jory.

Ale manželství? pomyslel si. Ani náhodou.

Tohle byla jedna z mála lehce nepohodlných stránek jeho života: měli se s bratrem velice rádi a tvořili téměř nerozlučnou dvojici. Problém byl však v tom, že ta nerozlučnost byla především z Joryho strany a Stuart si vůbec nedokázal představit, jak by se jeho bratr mohl někdy osamostatnit. Nicméně Jory chodil s několika děvčaty najednou, a to velice energicky a obratně, což mělo za následek, že ho neustále pronásledovalo až nepříjemné množství žen se svou vlastní verzí nerozlučnosti. K několika trapným scénám došlo těsně před jejich odjezdem z Kingstonu a Stuart děkoval bohům fyziky, že většině z nich nemusel být svědkem.

Cukrování u telefonu nebralo konce. Stuart jen kroutil hlavou a potutelně se usmíval. Vzal sirku, škrtl a zapálil si cigaretu. Teprve po chvilce mu to došlo. Znovu se podíval na vnitřní stranu kartónku zápalek a přečetl si vzkaz ve spěchu naškrábaný tužkou: NEVRACEJTE SE, NORCO JE PROKLETÉ.

Co to proboha ...

„Tak dobře," potvrzoval Jory vesele. „Osm třicet, kavárna Trasteveria." Se zdviženým obočím se odmlčel. „Ano, já vím, jak vypadáte. Znám vás z televize. Nevynechám jediné vaše

vystoupení … Mě poznáte podle očí. Budu v nich mít vás.“ Převalil se a zavěsil. Vypadal úžasně spokojeně.

Z televize? podivoval se Stuart. Ale hlavou mu teď vrtalo něco naléhavějšího. Zvedl se od stolu a s pohledem stále ještě upřeným na kartónek zápalek přešel k posteli. Jory ho sledoval s ne příliš chápavým výrazem v obličeji.

„Tak a co teď?“ zeptal se a vstal.

Byl to hlas bratříčka v nesnázích, což v tuhle chvíli Stuart ignoroval. Ukázal Jorymu zápalky. „Kdes je vzal?“

Jory zamrkal. „To jsou moje?“

„Vytáhl jsi je z kapsy a hodil jsi je po mně.“

Stuart mu zápalky podal. Jory si je zamyšleně prohlížel, ale nevypadal, že by je poznával. „Moje nejsou.“

Stuart obrátil oči v sloup. „Tak si trochu namáhej závity.“

„Hmmm … Už vím … dal mi je ten strážný.“

„Podívej se dovnitř a přečti si to.“

Jory četl: „Norco je prokleté?“ Pak podal zápalky zpátky Stuartovi a se smíchem odkráčel k židli u dveří do koupelny, přes kterou měl přehozené sako. „To je určitě myšleno pro tebe, protože co se mě týče, to už bych se radši oženil se slečnou Christianovou, než bych se zahrabal na tak neperspektivním místě, jako je Norco.“

Zatímco si Jory oblékal sako, Stuart zkřivil obličej. Neslyšel tohle poprvé. Jorymu se nijak zvlášť nechtělo vzdát se pohodlného a usedlého života v New Yorku a vydat se na cestu přes celé státy kvůli nějaké pochybné práci v Los Angeles - místě známém všem Newyorčanům, zvláště těm vnitrozemským, jako pravé semeniště podivínů, ztřeštěnců a bláznů. Teď si Jory narovnal kravatu a hlasem, který naznačoval, že nyní je ochoten diskutovat o skutečně vážných věcech, zahájil: „Víš, co mi dělá starosti, Stu?“

„Nevím, Jory. Co ti dělá starosti?“

„Gaby Christianová,“ odpověděl Jory a naposledy se dlouze zadíval do zrcadla. „Vůbec jsem jí neřekl, jak se jmenuju. Jde na večeři s mužem, kterého nikdy předtím neviděla, a ani ho neupozorní, že se jí nepředstavil.“

Stuart si pomyslel, že to se dá čekat téměř od každé ženy, které Jory z ničeho nic zkříží cestu, dokonce i když jen po telefonu.

Christianová . . . z televize … ? Jo ta herečka. A kde vzal její číslo? To je jedno. Teď do mě začne hučet, abych s ním šel jako garde.

Ale k Stuartově úlevě Jory nic takového neměl v úmyslu. Zamířil rovnou ke dveřím. „Nevadí, když se vrátím pozdě?“ zeptal se Jory a odmlčel se přesně na tak dlouho, aby si mohl ještě jednou v zrcadle překontrolovat kravatu a nepatrně ji poupravit.

„Ne,“ zabručel Stuart, který nepřestával zmateně civět na obal zápalek. Rukopis byl uspěchaný, ale nevypadal, že by patřil duševně chorému. Ačkoli to není obor mé specializace. Při tom mém štěstí bych se ani nedivil, kdyby se mi dostaly do rukou poznámky blázna, který od šesti let vyhrává soutěže v krasopisu.

„Až ráno?“ dodal Jory.

„Klidně,“ souhlasil Stuart, stále ještě poněkud v transu.

„Ty jsi ale hodný opatrovník bratříčka.“

Stuart kartónek zápalek opět složil a několikrát jej převrátil v ruce. Jory otevřel dveře a krátce vpustil dovnitř světlo pouličních lamp svítících venku na parkovišti.

Tentokrát to bylo sluneční světlo pronikající dovnitř velikými okny, jež na kartónek zápalek dopadalo, když byl předáván do jiných rukou. Dr. Block zdvihl oči od pracovního stolu ve své kanceláři a přehnutím obalu jeho poselství opět skryl.

„Tohle že vám dal náš strážný?“ zeptal se překvapeným tónem a s přízvukem, který poukazoval na střední Evropu: Lipsko, jestli si Stuart dobře pamatoval, a pak Drážďany, kde Block po válce pracoval na quarkovém párování a anomáliích elektronových obalů. Jeho hlas byl tichý, zdrženlivý a poněkud suchý, stejně jako on sám. Block měl vysokou postavu, železné vlasy, železné oči a na sobě matně černý oblek. Byl to muž s velkým smyslem pro sebeovládání, který toho měl hodně co říci, ale neřekl. Tato vlastnost byla patrně důsledkem všech těch dlouhých let strávených v částech světa, kde dokonce i fyzika byla zcela zpolitizována, takže svými názory na využití těžkého vodíku nebo helioneonových laserů jste si mohli vysloužit stejně tak medaili jako kulku do hlavy, což záleželo na tom, komu jste je vykládali a co jste mu řekli. Jeho jméno se pravděpodobně kdysi psalo Bloch, ale kdyby si je ponechal, dost lidí by mohlo (bez jakéhokoli logického důvodu) zpochybňovat jeho loajalitu.

Pokud Block na Stuarta působil nějakým dojmem, pak to byl dojem bezvýhradného pragmatika.

Block nyní hleděl na Stuarta Peterse s chladným, stále ještě zdrženlivým výrazem, ale naznačoval, že tato zdrženlivost má své hranice, za které by však nemuselo být moudré se příliš drát. Ovšem žerty, zvláště v tomto raném stádiu, by mohly tyto hranice posunout.

„Ano," přitakal Stuart. „Strážný u hlavní brány."

Block se okamžitě naklonil k intercomu. „Slečno Seltzerová, spojte mě s hlavní bránou."

„Dnes má službu zřejmě někdo jiný," zasáhl Stuart.

Block na něho letmo pohlédl a nepatrnou grimasou dal najevo, že to bere na vědomí. Tak nic, slečno Seltzerová," zakončil a cvaknutím intercom opět vypnul.

Stuart si mezitím povšiml orámované fotografie, která visela na stěně za Dr. Blockem, a snažil se potlačit krátký nával zvědavosti ohledně estetického cítění člověka, který si nad svůj pracovní stůl pověsí fotku atomového výbuchu. Nebo to snad má být nějaké poselství? Výpověď o nějakém skrytém postoji k válce, k míru nebo k energii? Varování o charakteru uživatele této kanceláře? Pokus polichotit hostujícímu zaměstnanci ministerstva obrany pověřenému rozdělováním fondů? Ale nakonec se to stejně určitě dozví …

Block už se na něho opět díval. „Včerejší strážný byl starší," upřesnil Stuart.

Block přikývl, usadil se na své židli a nasadil výraz, který mohl znamenat ocenění pozorovacích schopností nového pracovníka … mohl.

„Máme tady v Norcu problém, doktore Petersi," zahájil Block. „Vlastně jsme jeho otroky." Stuart si povšiml, že z tónu jeho hlasu nezaznívala nespokojenost s otroctvím.

Block pokračoval: „Přijali jsme vaši žádost - mimochodem, je to první žádost, kterou jsme přijali za posledních šest měsíců - protože věříme, že jedině nový fyzik se svěžím mozkem nám bude schopen s naším problémem pomoci. Jsem velice rád, že jste ten vzkaz nebral vážně."

Stuart zamrkal, ale na lichotku neodpověděl, alespoň ne otevřeně. Něco podobného už slyšel předtím a mezi vědci jistého typu se dal „svěží mozek" chápat několika různými způsoby. „To jsem neřekl," namítl Stuart.

„A přece jste přišel."

Stuart se zatvářil, jako by chtěl říci: A co má být? Blockova počáteční prudká reakce, následovaná touto vemlouvavou vytáčkou v něm vyvolávaly poněkud znepokojivé pocity. Napadlo ho, jestli není testován. Možná jen začínám být paranoidní. Ale stejně … „Budete s tím strážným, který měl včera službu, mluvit?" zeptal se nakonec.

Block se opět opřel a zahleděl se do nějakých papírů na stole - ne že by v nich snad skutečně něco hledal, pomyslel si Stuart, ale potřeboval získat čas na přehození výhybky. Stuart potlačil úsměv. Tohle bylo důvodem, proč tolik starších akademiků, které znal, začalo kouřit dýmky, konkrétně dýmky, které neustále zhasínají a vyžadují nepřetržitou pozornost a dlouhé manipulační přestávky. „Ve své žádosti jste uvedl," promluvil Block po delší odmlce, že nejste ženatý a nemáte žádné další závazky."

„To je pravda."

„Přijel jste na západ s … říkal jste s mladším bratrem?"

Stuart přikývl. Jestli jsem si to nemyslel, že s tím budou jen problémy … Sakra. „Nepočítal jsem, že pojede se mnou," prohodil tak lehkým tónem, jaký mu připadal pro debatu o rodinných záležitostech s cizím člověkem vhodný. „Spíš jsem si říkal, že když se odstěhuji … bude to pro něho jen dobré. Ale … on nechce být sám. Odešel ze školy, aby mohl zůstat se mnou."

Block svraštil čelo. „Kolik je mu let?"

„Dvacet." Stuart ledabyle zagestikuloval. „Nemohl jsem ho odmítnout nebo přinutit, aby tam zůstal. Nemáme rodiče ani žádné příbuzné."

Block se stále díval poněkud znepokojeně. „Holduje kanadským žertíkům?"

Stuart zdvihl překvapeně obočí. To jsem mohl tušit, že se vyšetřování vyvine tímhle směrem. „Řekl bych, že … jeho humor je docela vyzrálý. Děsivé varování naškrábané na krabičku od sirek, to není jeho styl … pokud máte na mysli tohle."

Block odvrátil pohled, uklidil zápalky do zásuvky a vstal. „Profesor už vás očekává." Vyprovodil Stuarta ke dveřím. „To jsem domluvil já sám. Potřebuje k ruce někoho s čerstvým přístupem."

Stuart se zhrozil, co tohle má znamenat. Bude přidělen k nějakému starému teoretizujícímu paprikovi, který by nepoznal novou myšlenku, kdyby ho kousla, a nelíbila by se mu, ani kdyby nekousala? Vybavil se mu, a v posledních několika letech nikoli poprvé,

jeden citát připisovaný (i když možná mylně) Einsteinovi, který údajně na otázku, co má člověk dělat, když stojí proti světu plnému starých vědců, kteří nechtějí přijmout nové teorie nebo, v ještě horším případě, důkazy těchto teorií, odpověděl: „Počkat, až staří vědci zemřou."

Stuart se občas podivoval nad tím, komu je citát připisován. Vyznívalo to, jako by byl Einstein přívětivým géniem, což byla jeho veřejně známá tvář. Ale i Einstein už toho přece občas musel mít plné zuby ... a Stuart už toho plné zuby měl a velice často si uvědomoval, že stále jen čeká, až staří vědci zemřou. Nedovedl pochopit, jak někdo může odmítnout uznat pravdu čistě z paličatosti, jen protože se nechce vzdát svého navyklého způsobu myšlení nebo světového názoru. Prosím tě, modlil se k síle přesahující fyziku, ať to bylo cokoli, už ne dalšího takového, abych musel čekat, až ...

Když společně s Blockem vycházeli na chodbu, Stuart se ještě naposledy podíval přes rameno na fotografii atomového výbuchu, za sklem zmrazeného do věčného klidu, a opět zdvihl obočí. Bylo to divné - ale první den se každé nové místo zdá být divné, sirky nesirky.

* * *

Hlavní laboratoř hučela zvuky potlačované síly. Někde blízko běžela dynama a počítače, i jiné přístroje si tiše bzučely. Od jednoho kusu zařízení ke druhému v klidu přecházela celkem pohledná žena, která zřejmě na přístroje dohlížela a počítače obsluhovala. Blond vlasy měla úhledně zastřižené těsně nad rameny, na sobě měla jednoduché kostkované šaty a v obličeji chladný výraz.

Právě když kontrolovala údaje na přední desce jednoho z přístrojů, ozval se bzučák. Zena nechala přístroj přístrojem a přešla k nástěnnému panelu, kde stiskla tlačítko. „Prosím?"

„Dr. Block vám vede nového muže," ozval se hlas strážného.

Žena pomalým krokem přistoupila k vedlejšímu věšáku a z jednoho ramínka sundala bílý pracovní plášť. Cílevědomě, ale beze spěchu, si ho začala zapínat. Její prsty se na okamžik zastavily na knoflících v pase, kde měla k černému pásku, který se k jejím šatům vůbec nehodil, připevněnou malou podlouhlou kovovou krabičku se dvěma malými číselníky a dvojicí světélek. Opatrně si plášť přes krabičku zapnula, aniž by jí věnovala pozornost - jako by se ji snažila ignorovat.

Dveře laboratoře se otevřely a Dr. Block s novým pracovníkem vešli. Block zamířil přímo k ní, s nováčkem v závěsu. „Profesorko Lindenová?" zvolal Block bodře.

Žena se pomalu otočila. Stuart, který stál u dveří, jí dosud neviděl do obličeje, ale i tak na něho působila dojmem někoho, kdo je buď příliš unavený, než aby se pohyboval rychle, anebo není ochoten spěchat při zvuku hlasu, který zná až příliš dobře a který pravděpodobně nemá rád. Byla pohledná, skutečně velice pohledná, ale její obličej a oči byly tak unavené ...

I když vypadá dobře, Jory by s ní čas neztrácel, pomyslel si Stuart. V očích má tak dvacet let navíc. V zápětí se však za tu myšlenku zastyděl. Ale ten věk, který viděl v té hladké tváři, byl šokující. Zřejmě musela zažít hodně bolesti nebo ...

Otočila se a opatrně, ale s grácií, k němu přistoupila, aby se seznámili. „Profesor Stuart Peters," představil ho Block,

„Náš nový spolupracovník."

Stuart jí podal ruku, ale žena, jako by ho v tu chvíli ani nevnímala, vrhla na Blocka pohled, v němž se zračilo něco mnohem horšího než pouhá nelibost. Než aby tam stál a držel ruku nataženou jako leklou rybu, Stuart po chvíli zase připažil. A Block, jako by se nic nestalo, vesele pokračoval: „Řekl jsem mu, že jsme otroky problému bizarních proporcí, Stephanie. Ale nic víc. Tohle je právě tak dost na povzbuzení chuti."

Lindenová uštědřila Stuartovi malou zdvořilostní poklonu, ale skutečně jen velice umírněnou. „Vítejte."

Stuart se usmál, ale ona to opět neviděla. Dívala se na Blocka, jako kdyby čekala na vodítko, kterého by se mohla chytit. Její obličej byl zcela nehybný. Dokonale se ovládala, ale byl to jiný typ sebeovládání, než jakého si předtím všiml u Blocka.

„Trochu ho tady proveďte, Stephanie, a vysvětlete mu pravidla," vybídl ji Block, a pak pokračoval Stuartovým směrem. „Přísná pravidla nevypadají tak přísně, když vycházejí ze rtů krásné ženy."

Stuart potlačil své nutkání umlčet Blockův lehce žoviální tón zamračeným pohledem. Přistihl mě, jak si ji prohlížím? Nebo mě snad přistihla ona? Ale profesorka Lindenová dala

nyní výrazem ve své tváři Blockovi jasně na srozuměnou, že ona už tohle všechno slyšela nesčíslně mnohokrát a nudilo ji to … anebo že se děje něco úplně jiného, něco, čemu on ani přinejmenším nemůže rozumět. Block nasadil úsměv učitele spokojeného se spolupracujícími žáky a odebral se pryč. Profesorka Lindenová stála zcela bez hnutí, dokud se za ním nezavřely dveře.

Atmosféra se zřetelně odlehčila. Blockova přítomnost působila jako závaží, jako jakási fyzická temnota - a nyní se světla opět rozsvítila, nebo alespoň Stuart měl ten dojem. „Budete potřebovat pracovní stůl," oznámila mu profesorka Lindenová a zamířila na druhý konec laboratoře.

Stuart šel s ní. Byl tím vším poněkud zmatený. „Mám vás oslovovat profesorko," zeptal se, „nebo … ?"

Zastavila se u prázdného stolu a zadívala se na něj s mnohem větším zájmem, než zasluhoval. „Bude vám tenhle vyhovovat?"

„Ano, děkuji."

Profesorka Lindenová znovu obrátila oči ke Stuartovi. V jejím výrazu jako by se zračilo nějaké provinění. „Omlouvám se, profesore Petersi. Zvykla jsem si na otázky neodpovídat. Pak, téměř rozpačitě, pohled zase odvrátila.

„Oběť automatizace," pronesl Stuart lehce rezignovaně,ale pomyslel si, že alespoň tohle chápe. „Všichni si pomalu zvykáme, že za nás odpovídají počítače."

Pozorovala ho, když to říkal. Ale její pohled se hodně lišil od prvních zkoumavých pohledů jeho předchozích kolegů, což ho ještě více zmátlo. Ona vypadá, jako kdyby … mě litovala? Ono je jí mě snad líto? Do čeho jsem se to tady, proboha, dostal? … Ale prozatím tyto myšlenky odložil stranou.

„Tak začneme?" navrhla profesorka Lindenová a otočila se k jednomu z přístrojů.

Zůstal ještě chvilku nehnutě stát. „Profesorko Lindenová?"

Zaslechl tichý, netrpělivý povzdech, nikoli však, jak usoudil Stuart, namířený proti němu. „Stephanie."

„Stephanie. Co je to ten ‚bizarní' problém?"

Mírně pokrčila rameny a popošla několik kroků, jako kdyby ona osobně se jakýmkoli problémům raději vyhýbala. „Doktor Block použil nesprávného výrazu. Není to sice běžný problém, ale … "

„Ale není ani bizarní."

„Ne. Je pouze neřešitelný." Řekla to tónem, jako by se jednalo o nějaký její osobní problém.

Stuart přikývl - s takovým přístupem se už předtím setkal. „Právě na takové bych se chtěl jednou specializovat, až se vypracuji."

Svým rychlým pohledem naznačila, že si rozhodně nemyslí, že by se potřeboval ještě nějak zvlášť dlouho zdokonalovat. „Pokud je nám známo, už jste způsobil menší rozruch tím, že jste vyřešil neřešitelné … a udělal blázny z hloupých zákonodárců."

Stuart se lehce pousmál. Tohle byla částečně pravda, a jistě to byl i důvod, proč tuhle práci dostal tak rychle. Povyk na MIT kolem jednoho z jeho odborných článků dosud zcela neutichl a stal se příčinou toho, že byl otevřeně zavrhován většinou fyziků, „na" které čekal. „Až na jednoho," upřesnil Stuart. „Přírodu."

„Zřejmě protože ta nedělá hloupé zákony," zakončila profesorka Lindenová uznalým tónem a pak opět uhnula pohledem. „Provedu vás tady," navrhla a vykročila.

On zůstal stát. „Stephanie?"

Zarazila se a pomalu se otočila.

„Ten problém?" nadhodil, jak nejjemněji dokázal. Nijak netoužil po tom si ji znepřátelit, a měl čím dál tím větší pocit, že ona je myšlenkami někde jinde.

Profesorka Lindenová mu uštědřila vyzývavý pohled. „Musíme najít způsob, jak porušit nebo změnit zákon o zachování energie."

Pane jo, užasl. Chtěl jsem se dostat někam, kde lidé věří, že je možné začít na vrcholu … A přání se mi splnilo. Asi bych si měl napříště opatrněji promýšlet, o co prosím … „Uh," bylo všechno, co ze sebe dokázal vypravit nahlas.

„Vy nevěříte, že se nám to podaří?"

Kdysi si myslel, že jeho první „opravdová práce" bude asi dost nudná, ale teď bylo jasné, že bude mnohem více vzrušující, než si dokázal představit v těch nejdivočejších rozletech své fantazie. „Zákon tvrdí, že energie může změnit svou formu," konstatoval, „ale nedá se ani vytvořit ani zničit." Tenhle zákon byl v podstatě základem veškeré moderní fyziky a zároveň

zdrojem frustrace v mnoha scholiích. Ale každý ho bral jako něco, co se nedá změnit a musí se to vydržet. Stuarta ani ve snu nenapadlo, že by mohl narazit na někoho, kdo se snaží zbavit zdroje frustrace od kořene.

Profesorka Lindenová však jen přikývla. „Musíme najít způsob, jak energii vytvořit."

Tento úkol byl, alespoň na první pohled, tak výstřední, že se Stuart uchýlil k humoru: „Možná by bylo snadnější ji zničit."

„To už jsme zkoušeli. Nejde to." Profesorka Lindenová to opět řekla tónem, jako by mluvila o té nejosobnější životní prohře, o něčem, co jí způsobilo mnoho zármutku. Stařecká sešlost v jejím obličeji byla nyní tak výrazná, že Stuart pocítil palčivou touhu položit jí ruku kolem ramen a říci jí, že to bude v pořádku. Věděl, že to nutkání je nesmyslné, a tak je potlačil. Nicméně dlouhá zkušenost s bratrem ho naučila, že jakkoli mnohokrát tohle člověk řekne a jakkoli mnoho chce, aby to byla pravda, jen v těch nejvzácnějších případech to je v pořádku.

Zazvonil telefon. Stephanie se k němu vrhla, jako kdyby jí to vyrušení přineslo obrovskou úlevu. „Profesorka Lindenová." Odmlčela se. „Já mu to vyřídím. Děkuji."

Položila sluchátko a vrátila se ke Stuartovi. „Samozřejmě jste to nemohl vědět," poučila ho, „ale jedno z těch přísných pravidel, s nimiž vás mám seznámit, se týká telefonních hovorů. Nesmíte odtud nikam volat a nikdo vám nesmí volat sem."

„Mě někdo volal?" zeptal se Stuart překvapeně.

„Váš bratr."

„Aha," vydechl Stuart se smíchem. „Nechal jsem mu lístek, ať sežene nějaké bydlení. Zřejmě volal, aby mi oznámil, že nám pronajal deseti-pokojový dům … "

Pohlédla na něho trochu smutně. „Bylo domluveno, že přijedete sám, ne?"

Zarmoucený výraz v jejím obličeji Stuarta udivil. „Domníval jsem se, že to znamená bez manželky nebo rodiny."

„Bratr je rodina."

Bylo to dnes už podruhé, co se tohle téma dostalo na přetřes, a Stuart začínal být nervózní z důvodů, které nedokázal přesně definovat. A také se Stephaniiným chováním tu bylo něco v nepořádku: jako by skrývala nějakou bolest nebo snad strach … „Možná je to jen nervozita prvního dne," prohodil opatrně, „ale pořád se nemohu zbavit dojmu, že vás něco znepokojuje. Znepokojuje vás něco?"

Odvrátila se. Za normálních okolností by to bral jako náznak, že se má starat o sebe, ale něco mu říkalo, že tady hodně záleží na jeho vytrvalosti. „Tohle je moje první opravdu důležité místo, Stephanie," rozpovídal se. „Těšil jsem se, až přijdu do Norca … nebo do některého z těch několika málo míst, jako je tohle … celá léta. Po celou dobu studia na vysoké škole, po celé obvyklé čekací období … Udělal jsem už něco špatně nebo jsem si prostě jen vybral nesprávné místo?"

Podívala se na něho unavenýma očima. Nepochybně v nich byl strach … byl si tím čím dál tím víc jistý. „Fyzikové nebývají tak citliví," poznamenala.

„Omlouvám se." Polkl a neobvykle silně cítil, jak mu ohryzek poskočil nahoru a dolů. Připadal si jako puberťák. „Možná že skutečnost, že stojím tak blízko ženy, mi připomíná, že jsem muž." Okamžitě poté, co tohle vyslovil, by si byl nejraději nafackoval. Ale ten laskavý a zároveň žalostně smutný pohled, který mu uštědřila, v něm vyvolal naději, že jeho poznámka nebyla špatně pochopena, anebo že snad dokonce byla k něčemu dobrá. Tak a teď, když se ledy prolomily, můžeme konečně začít probírat i něco jiného, než jak je kdo mladý a atraktivní.

„Už opravdu musíme začít, profesore … " Opět na něho vlídně pohlédla: hodila mu záchranné lano. Nato se od něho vzdálila a zamířila k panelu na stěně vedle mohutně chráněných dveří, v nichž bylo zasazeno malé okénko z olovnatého skla.

„Stuart," doplnil a připojil se k ní.

Přikývnutím poděkovala. Stuart se zadíval na podivné zařízení připevněné ke stěně zhruba ve výši ramen. Byl to neobvyklý, velice zjednodušený ovládací panel se dvěma řadami tlačítek. Stephanie došla až k němu, tam se zastavila a znovu se podívala na Stuarta. Pak pomalu zdvihla ruku k jednomu z tlačítek a stiskla ho. Posuvné dveře se těžce otevřely.

„Prosím," vybídla ho. „Hned za vámi přijdu … Stuarte."

S pohledem upřeným na otevřené dveře vykročil. Za nimi následovala dlouhá chodba, zakončená dalšími dveřmi. Stuart vyšel na chodbu a zkusmo poklepal na masivní stěnu. Očividně byla z tvrdého kovu, nikoli jen olovem pokrytá, ale celá z olova. Něco takového může člověk vidět jedině ve velkoenergetických závodech, uvažoval. Čekal bych, že na druhé

straně bude cílová plocha urychlovače. Výkon přinejmenším v MeV. Možná i v GeV. Co tam můžou mít, že to potřebuje takovou ochranu? V novinách o žádné takové instalaci nic nepsali …

Udělal dalších pár kroků. Dveře za ním se s bzučivým zvukem zavřely. V okénku ve dveřích na protějším konci chodby zablikalo zářivé světlo, jako by uvnitř byl uvězněný blesk .

Stuart se na okamžik zastavil a ohlédl se. Okénkem ve dveřích za sebou zahlédl profesorku Lindenovou. Stála zády ke dveřím a hlavu měla skloněnou. „Stephanie?“ zvolal Stuart tlumeným hlasem, ale tloušťka dveří i tabulky zeleného skla mu napověděly, že ho nemůže slyšet.

„Profesorko Lindenová?… “ zkusil ještě jednou a zaklepal na sklo. Otočila se, ale nepodívala se na něho. Pak se pohnula a zmizela mu z dohledu.

Stuart zaslechl nějaké hučení, ale ze dveří, o které se opíral, nevycházelo. Otočil se a rozhlédl se po chodbě.

Zvuky se ozývaly z protější místnosti. Skučení a dunění podobné burácení hromů přibývalo na síle, a ještě více zmohutnělo, když se dveře začaly pomalu otevírat. Jako by se vítr, polapený spolu s hromobitím, usilovně snažil dostat z vězení ven. „Stephanie?“ zakřičel Stuart, nyní již nejistým, nervózním hlasem.

Protější dveře se rozevřely dokořán a vyvalilo se z nich cosi, co vypadalo jako bouřkový mrak sražený bleskem, burácející vítr a hřmění seskupené do jednoho chumlu. Jistě jen Stuartova bujná fantazie způsobila, že mu to tvarem připomínalo člověka, a když to vířilo chodbou a hnalo se to směrem k němu, měl dojem, že z toho vystupují obrovské ruce a sápou se po něm. Ten strašlivý vzhled, příšerné kvílení a burácení a nepředstavitelně silný ozón ho vyděsily.

Stuart se vrhl ke dveřím, zabušil na ně a zakřičel: „Stephanie!“ Ale nikdo neodpovídal.

Musel se tedy opět otočit. Burácení za ním bylo příliš nesnesitelné, než aby k němu člověk mohl stát zády. Blikající nestvůra na něho útočila a lhostejné skučení se proměnilo v docela obyčejnou lačnost, zuřivé běsnění někoho, kdo byl dlouho držen o hladu, a teď má konečně možnost se nasytit.

Opřel se o dveře. Temnota a blýskání ho zahalily a pronikly jím skrz naskrz. Ve velkém, náhlém tichu, způsobeném absencí zvuku, který tady vždy byl, tlukotu jeho srdce, si uvědomil, že už v něm není žádná síla, žádný vzduch k dýchání, žádný čas: splynul s temnotou …

Jory seděl v motelovém pokoji a mračil se. Už takhle seděl dlouho. Trochu ho bolela hlava, ale nechápal proč. A stejně hlodavá jako tato bolest byla i jeho starost o bratra.

Někdo zaklepal na dveře. Vstal a šel otevřít, ale u dveří se na chvilku zarazil. „Kdo je?“

„Jezinka,“ zašeptal hlas zvenku.

Otevřel. „Honem, myslím, že mě někdo sleduje,“ vyhrkla majitelka hlasu a s divokým pohledem upřeným na Joryho vpadla dovnitř. Byla to drobná, štíhlá, tmavovlasá žena a z mírně šikmých očí jí koukalo rošťáctví. Po chvíli vysoukala ruce zpod svého šálu a položila mu je kolem krku. „Ahoj … “

Lehce ji objal a zase se odtáhl.

Gaby Christianová, tanečnice, zpěvačka a stálá hvězda na nevypočitatelném televizním nebi nebyla na takové chování od mužů, jimž se rozhodla věnovat svou přízeň, zvyklá. Znepokojeně se na Joryho zadívala. „Ty se na mě zlobíš?“

„Proč bych se měl zlobit?“

Ukázala směrem ke vchodu do motelu. „Že jsem za tebou přišla.“

„Ne.“

Jory se posadil na pohovku a opět vzal do ruky svou cigaretu. Ona odhodila šál stranou a sedla si vedle něho.

„Co jsi celý den dělal?“

„Spal jsem, Gaby. Celý den.“ Potřásl zamračeně hlavou.

Zdvihla obočí. Nebyla si zcela jistá, že chápe, v čem je problém. „Hmmm.. . Včera ta večeře byla moc fajn. Myslela jsem si, že by se mi docela líbilo, kdybys byl dnes večer zase se mnou.“

Nepodíval se na ni. „Co se stalo, Jory?“ zeptala se.

Jory zavřel oči a nervózně se poškrábal na hlavě. „Já ve dne nikdy nespím. Nikdy! Ne že bych to v životě nezkoušel, ale … “ Pak na ni vrhl trochu podezíravý pohled. „Ty ses teď proplížila kolem recepce?“

„Ne, prošla jsem. Recepční zrovna telefonovala.“ Gaby jednou rukou naznačila tlachání.

„Ona si tě nevšimla?“

„Samozřejmě že ne. Recepční jezinky nikdy nevidí.“ Nevysvětlila mu, že za těch několik let, co je populární, už se dokonale naučila být neviditelná, kdykoli potřebuje. Bylo neuvěřitelné, co v tomto ohledu dokázal udělat obnošený, vybledlý šátek, špatná barva make-upu anebo ten správný typ oblečení. A dokonce ještě úžasnější bylo, čeho se dalo dosáhnout pouhým nasazením takového výrazu v obličeji, který vás nikdy nikdo neviděl předvádět v televizi. Právě z tohoto důvodu jí jedna starší herečka poradila, aby se vyvarovala rolí v televizních seriálech. Během práce naděláte tolik výrazů a diváci je všechny tak důvěrně znají, že pak svůj obličej nemáte za co schovat.

Jory vstal a začal přecházet sem a tam. Gaby nasadila výraz hluboké lítosti. Ten na jejím obličeji dosud spatřilo jen málo televizních fanoušků. „Omlouvám se,“ zakňourala kajícně, „ty asi nemáš náladu na koketování, vid?“ Někdy bylo příliš snadné zapomenout, že koketní humor, který ji proslavil v televizi, nebyl ve skutečných životech lidí vždy vítán. Ale tohle město si učinilo z co možná největšího směšování televize a skutečného života svůj byznys …

Jory zavrtěl hlavou. „Kdokoli si prostě může jen tak vejít do dveří … “ povzdychl si. Zase se posadil, ale tentokrát na stůl vedle pohovky. „Gaby? Víš, co si myslím? Že se tady děje něco nekalého.“

Vrhla na něho pochybovačný pohled. „Nekalého? To slovo nemám ráda.“

Opět vstal a znovu začal přecházet sem a tam. „Ráno jsem šel shánět byt,“ vyprávěl Jory, „a když jsem se sem pak vrátil, cítil jsem něco sladkého, příšerně sladkého. Měl jsem pocit, že v pokoji někdo je … ale než jsem se stačil rozhlédnout, usnul jsem. Něco příšerně sladkého … “ Zakroutil hlavou a podrbal se. „Spal jsem až … probudil jsem se před pár minutami. A zatímco jsem spal, někdo v pokoji uklidil.“

Gaby se významně plácla do stehen a zvolala: „Uklízečka.“

Jory její gesto napodobil a její tip zavrhl: „Ne, uklízečka to nebyla. Recepční říkala, že do tohohle pokoje dnes vůbec nevkročila.“

„Tak bratr?“

„Nevěřím, že by se vrátil a nevzbudil mě … “

Gaby teď byla skutečně mystifikována, dokonce vypadala trochu ustaraně. Jory se zastavil a zadíval se stejně kajícně, jako ona se dívala chvilku předtím na něho.

„Omlouvám se,“ zamumlal, posadil se k ní a něžně ji poškrábal za krkem.

„Za co?“

„Včera večer jsi říkala, že jsem za celá ta léta první muž, který si na tobě nevylévá svou neurózu … a už je to tady, už si ji na tobě vylévám taky.“

Včera večer jí Jory připadal jako závan čerstvého vzduchu. Jen málokdy se setkala s tak veselým, zábavným a okouzlujícím mladým mužem, který si byl jistý svou vlastní duchaplností, žádoucností a neodolatelností. A tak když se večer začal prodlužovat, neprojevila žádnou snahu ho ukončit. A navíc ani jedinkrát za celou tu dobu nezavedl řeč na její práci, slávu anebo (domnělé) štěstí, čímž se pro ni stal naprosto nezapomenutelným.

Teď však bylo všechno úplně jinak. Dělal si starosti kvůli tomu, co se mu přihodilo, ať to bylo cokoli, a ještě větší o svého bratra … a ve městě, kde je běžnou součástí života až příliš mnoha lidí hluboká touha zbavit se svých příbuzných, kteří jsou pro ně jen nepohodlnou připomínkou života předtím, než se stali úspěšnými nebo slavnými, bude někdo, kdo má, jak se zdá, aktivní zájem pečovat o svého bratra, pravděpodobně dost vyčnívat.

Gaby nad ním jen zakroutila hlavou a stiskla mu ruku. „Na tom, že někdo cítí něco příšerně sladkého ve vzduchu, není nic neurotického. To je jen obyčejný strach.“ Nato ho přejela zkoumavým pohledem. „Ačkoli … ty nejsi doopravdy neurotický … nebo snad ano?“

Jory, aniž se na ni podíval, zhasil cigaretu a opřel se. „Jednou v létě, když mi bylo osm,“ začal pomalu, „jsem se koukal z okna našeho domu u jezera. Zuřila bouřka a já pozoroval naši jachtu, jak se tříští o skály. Byl v ní můj otec. A matka taky.“

Gaby na něho mlčky hleděla. „Stu byl ve škole“ pokračoval Jory. „Když přijel na pohřeb, zeptal se mě, jak to, že jsem nejachtil s rodiči. Řekl jsem mu pravdu - zlobil jsem a táta mě za trest nechal doma.“ Potřásl hlavou. „A od té doby mám stále pocit, že si Stuart myslel, že jsem na té jachtě měl být s nimi.“

V Gabyině pohledu byla patrná účast. „Zůstávám se Stuem, jak jen můžu,“ vysvětloval Jory. „Nechal jsem školy, jen abych sem s ním mohl jet. Jediné chvíle, kdy se netrápím tím, co si Stuart tenkrát myslel, jsou, když jsem s ním a vidím ho, jak se na mě mile usmívá … “

* * *

Chladné bílé laboratorní světlo dopadalo na rysy Stuarta Peterse zmrazené do výrazu, který se rozhodně nedal nazvat milým úsměvem. Klasický risus sardonicus to nemohl být jen proto, že v něm bylo příliš mnoho strachu - oči pevně sevřené, aby nic neviděly, ruce ztuhlé tak, jak škrábaly na dveře, které nešly otevřít, a ústa zkamenělá ve výkřiku. Nad lůžkem, na němž Peters ležel, stál Dr. Block se svým asistentem a kroutil hlavou. Profesorka Lindenová, která postávala z druhé strany, měla odvrácený pohled.

„Trvalo mu to nějak dlouho," prohodil cynicky Block, když prohlížel mrtvolu, aby se ujistil, že ještě není příliš ztuhlá. „Někteří lidé umírají celou věčnost ... "

Block ještě naposledy překontroloval ohebnost kloubů a gestem naznačil asistentovi, aby tělo odnesl. Pak se otočil ke Stephanii Lindenové. „Stephanie?"

Zamrkala a přitáhla si pracovní plášť těsněji kolem těla, ale nepodívala se na něho. „Nic mi není."

„Myslíte, že ho náš problém zajímal?"

Ta otázka ji popudila. Jak by mohl inteligentního vědce takový problém nezajímat? Podívala se na něho s obvyklou rozmrzelostí člověka, který musí vysvětlovat očividné slepému. „Ano."

„Musíte ten svůj odpor ke smrti překonat, Stephanie," pronesl Block „vlídným" hlasem, jako kdyby se snažil mluvit rozumně s nějakým jelimánkem. „Nenávidět smrt je pro vás stejně pošetilé jako pro živého člověka nenávidět život."

„Já vím." Nic takového nevěděla, ale neznala žádný jiný způsob, jak ho přimět, aby už konečně mlčel. Stephanie se opět odvrátila. Tělo měla strnulé, ale nikoli strachy. Vidět někoho ležet takhle ztuhlého jí příliš silně připomínalo ...

... jak tu takhle ztuhlá ležela sama: cítila, jak její vlastní tělo začíná kolem ní chladnout, a slyšela jen děsivé ticho. Tlukot srdce, zvuk, který ji provázel celým jejím životem, po celá léta jejího vědomí, utichl. Tep se strachy zastavil, ale strach, navzdory všem pevným důkazům, trval dál, dokonce i potom, co už tu nebylo žádné srdce, které by poháněl krev, žádná krev neproudila, aby dopravila kyslík do mozku, žádný mozek řádně nefungoval, aby v sobě uchovával vědomí. Tak to bychom měli, pomyslela si tenkrát, alespoň jedna sporná otázka je vyřešena. Život skutečně ještě nějakou tu chvilku pokračuje, cirkulace necirkulace. A teď uvidíme, jak je to s tím světelným tunelem.

Ale nic takového nenásledovalo. Stále v sobě nějak cítila a viděla blesk. Že by zbytkový náboj? Bio-elektrické přetížení? Zachování náboje? Nebyla odborníkem v biologických vědách. Snažila se sledovat odborné články, ale v dnešní době se to nedalo stihnout, ani kdyby člověk četl čtyřiadvacet hodin denně - zvláště ne pokud jde o otázku vědomí, kde se odborné články množí jako králíci po amfetaminu.

Ať to bylo cokoli, určitě to mělo co do činění s tou nestvůrou. Žádný světelný tunel, žádné nebeské chóry, žádné světelné bytosti ani žádní příbuzní na Stephanii nečekali. Jen tma prostoupená blýskáním a pak se dokonce i blýskání začalo ztrácet, takže nakonec ležela ve tmě, slepá, hluchá, němá, udušená, usilovně se snažila nadechnout, ale nešlo to, pokoušela se pohnout, ale nic necítila, jen jak tělo kolem ní tuhne. Bylo to horší, než být pohřbena zaživa,mnohem horší ... byla pohřbena živá ve svém mrtvém těle, a neměla žádnou cestu úniku ...

Křičela, ale nikdo ji neslyšel. Jak dlouho křičela, neměla tušení. Když elektrický impuls uvedl její srdce opět do chodu, stále ještě křičela, při těch nejhorších pooperačních bolestech, když se jizva po velkých elektrodách kardiostimulátoru začala hojit, křičela nepřetržitě - ačkoli její hrdlo ze sebe odmítalo vydat silnější hlasitost než šepot, jako kdyby už bylo do krve sedřené od křiku, který se ze sebe snažila vyloudit, když byla uvězněna v temnotě. Když se začala zotavovat - pokud se to tak dá říci - křičela ne proto, že je mrtvá, ale že byla mrtvá. A protože věděla, že to, co by se lidské bytosti nikdy nemělo stát více než jednou, se jí teď může stát znovu ...

„Měla byste mi být vděčná, Stephanie," naklonil se k ní Dr. Block. „Díky mně jste prodělala tu nejděsivější možnou zkušenost ... a máte to za sebou."

Za sebou, pomyslela si s hrůzou a opovržením. Vždyť on o tom vůbec nic neví. Vůbec nic. Ale neřekla ani slovo. Block ji otcovsky uchopil za ramena. Pak, stále ještě otcovsky, roztáhl klopy jejího pracovního pláště a odhalil blikající zvětšený kardiostimulátor. „A teď se musíte povznést nad hořkost a snažit se radovat ze života, který jsem vám dal."

„Vy?"

„Já," potvrdil Block, aniž by si byl vědom té ironie. „Za pomoci vědy, samozřejmě."

Diskutovat s ním bylo naprosto zbytečné. Z diskuse se nikdy nijak nepoučil - ani z vědecké diskuse. To byl jeden z prvních problémů, na které u něho Stephanie narazila, a kromě toho měl nyní prostředky, jak potrestat nesouhlas. Nijak netoužila potom ocitnout se v té děsivé temnotě ještě jednou - a on by to udělal, kdyby ho k tomu dohnala. Udělal to jiným.

Stephanie si opět přitáhla plášť kolem sebe. Naštěstí zazvonil telefon. S velkou úlevou ho šla zvednout. „Profesorka Lindenová."

Po chvíli mlčky podala sluchátko Blockovi.

* * *

Jory a Gaby čekali dole u hlavní brány, zatímco strážný telefonoval. „Dr. Block? Omlouvám se, že vyrušuju, ale je tady nějakej mladík a tvrdí, že jeho bratr u nás pracuje, profesor Stuart Peters, a já ho tady u mě v seznamu nemůžu najít."

Chvíli bylo ticho. „Jo tak. Jasně. Díky."

Strážný zavěsil a šel zpátky k Jorymu a Gaby. „Prej nastoupil teprve dneska, proto ho ještě nemám v seznamu," oznámil.

„Mohl bych s ním mluvit?" zeptal se Jory.

Strážný zavrtěl hlavou. „Není tady."

„Cože?"

Strážný pokrčil rameny. „Odjel s terénní skupinou na kontrolu generátorů do severního údolí."

„Kdy se vrátí?"

„Dr. Block říkal, že tam bude asi tak tejden."

Jory vrhl nevěřícný pohled na Gaby, pak zpátky na strážného. „Mohl bych mluvit s Dr. Blockem?"

Strážný se rozpačitě zasmál. „Víš, co bych bejt tebou, synku, udělal? Naložil bych tady slečinku zpátky do auta a uháněl bych do LA někam na taneček." Strážný pokýval nadšeně hlavou. „Má pěkný nohy. Holky, co maj pěkný nohy, by je měly ukazovat na veřejným tanečním parketu." Gaby, která tohle slýchala velice často, jasně poznala, když se k ní, a k Jorymu, někdo choval povýšeně. „Pojď, Jory."

Také Jorymu už začínala docházet trpělivost. Udělal rázný krok směrem ke strážnému.

Strážný spěšně couvl a jednu ruku zdvihl do výšky, jako by si chtěl chránit hrudník. Přívětivý výraz na jeho obličeji se proměnil ve zděšený, plný strachu. „Já tím nic nemyslel, synku ... "

Jory přikročil blíž. Strážného ruka nahmatala zbraň. Stáli nyní těsně proti sobě. K Jorymu překvapení strážný zasyčel: „Zmiz odsud, chlapče? Radím ti dobře, zmiz odsud?" Neznělo to jako výhrůžka, byla to úpěnlivá prosba.

„Chci mluvit s Dr. Blockem," zavrčel Jory, popadl strážného za sako a přitáhl si ho k sobě. Strážný zavrávoral a jeho sako se rozevřelo. Jory zůstal zírat na černou kovovou krabičku s číselníky a světélky, kterou měl strážný pod sakem připevněnou páskem k hrudníku. Strážný ji uchopil, jako by se bál, že by ji mohl ztratit.

Škubl sebou, jak se pokoušel dostat z Joryho sevření, a opět na něho vrhl nikoli hrozivý, ale spíše rozpačitý, vystrašený pohled. „Teď už víš, proč se velký chlapi nechtěj prát s malejma chlapečkama," prohodil a poohlížel se přitom přes rameno, jako by si byl jistý, že ho někdo sleduje. „Ale nestrkej moc silně, nerad bych musel použít tohle." Jeho ruka klesla k pistoli - ale nedotkla se jí.

Jory ho pomalu pustil. Strážný couvl ještě o kus dozadu. Jory také ustoupil o krok zpět a pak se vrátil ke Gaby. Ta se podívala nejprve na něho, pak na strážného, zavěsila se do něj a společně zamířili k autu.

Ve strážní budce zazvonil telefon. Strážný ho šel rychle zvednout. „Hlavní brána."

Zvuk motoru slábl, jak se auto vzdalovalo po silnici dolů do údolí. „Ano. Už je pryč ... Ne, žádný problémy. Vyřídil jsem mu, co jste říkal, a on zase odjel. Dobrou noc, pane doktore."

Strážný zavěsil telefon a noc opět utichla. Chvilku se zaposlouchal, jestli něco neuslyší - ale žádný vítr se nezvedal, žádná bouře se neblížila. Nic. Poslední dobou se o takových zvucích a o tom, co mohou znamenat, leccos proslýchalo. Nepřál si je slyšet. To by se radši nechal tím mladíkem zmlátit, než ... tohle.

Strážný ještě naposledy zkontroloval kardiostimulátor a posadil se na svou kovovou židli ve strážní budce. Zoufale doufal, že žádné další vzrušení ho tuto noc už nečeká.

Na motel dopadalo jasné ranní světlo a zaprášenými žaluziemi pronikalo do Joryho pokoje, když o týden později vešel dovnitř Stuart Peters. Kráčel pomalu a opatrně, jako rekonvalescent, který se obává, že by si mohl jakýmkoli náhlým pohybem ublížit. Z koupelny se ozývala tekoucí voda. On však ke koupelně nezamířil. Zůstal tiše stát před zrcadlem vedle pokojových dveří a hleděl na svůj odraz - jako kdyby viděl cizího člověka.

Jory se odvrátil od vany, kterou si napouštěl, a zůstal zaraženě stát ve dveřích koupelny. Při pohledu na bratra se mu obličej protáhl překvapením. „Neslyšel jsem tě přijít."

„Jak se máš, Jory?" zeptal se Stuart.

Koukali jeden na druhého. V Joryho očích převládalo podezření, Stuart na něho civěl otupělým, unaveným pohledem.

„Nezdá se mi, že bys byl rád, že mě vidíš."

„Měl jsem o tebe starost?"

Stuart se otočil k odchodu. Jory k němu přistoupil a uchopením za paži ho zastavil.

„Dáváš na sebe pozor?" zeptal se Stuart a opět se mírně odvrátil. Obličej měl samou vrásku, po milém úsměvu nikde ani stopy. Vypadal tak o dvacet let starší. Rozhlédl se po pokoji, jako kdyby tu byl poprvé.

Jory nevycházel z úžasu. „Pořád jsem čekal, že zavoláš, Stu. Skoro celý týden. Čekal jsem, že zavoláš … "

„Dělal jsem … pokus v laboratoři." Nepodíval se Jorymu do očí a Jory si toho nemohl nevšimnout. „Tomu bys nerozuměl. Spal jsem a jedl v laboratoři, a … "

„To tě nenapadlo, že budu mít starost?"

„Říka1 jsem někomu, ať ti zavolá. Nikdo nevolal?" Stuart poodstoupil stranou a podíval se z okna do chabého jasu slunečního svitu.

Jorymu to vyznělo jako malá lež, a to obzvlášť průhledná. To bolelo: nevzpomínal si, kdy mu jeho bratr naposledy zalhal. „Ne," odpověděl a popošel pár kroků k bratrovi. „Žádné vzkazy. Myslel jsem, že jsi odjel někam na sever nebo tak."

„Přeteče ti vana," upozornil ho Stuart, opět aniž se mu podíval do očí.

Jory ho přejel zadumaným pohledem a zamířil zpátky do koupelny. Tam otočil jedním z kohoutků, aby zmírnil proud tekoucí vody. Ale ten pohyb byl čistě mechanický. Nedokázal se soustředit na koupel, když kousek od něho stál jeho bratr a choval se tak podivně, téměř jako nějaká cizí bytost. A pohyboval se jako mátoha, jako kdyby byl nemocný. „Jaký pokus?" vyzvídal na něm.

„Vytvoření energie. Podle zákona," vysvětloval Stuart, který nyní stál ve dveřích koupelny, ale stále ještě otočený zády k Jorymu, „se nedá vytvořit ani zničit, může jedině změnit svou formu. A my se snažíme ten zákon porušit. Potřebujeme víc energie, než je možné získat legálně nebo vědecky. A postupem času jí budeme potřebovat čím dál tím víc."

Nyní se konečně otočil, přistoupil ke svému bratrovi a podíval se na něho. Ale jeho pohled byl vzdálený a chladný. „Varoval jsem tě, že tomu nebudeš rozumět."

Teď se zase pro změnu na okamžik odvrátil Jory, když se snažil skrýt své ohromení. Oči, které na něho hleděly z bratrova obličeje, nepatřily jeho bratrovi. „Ta dívka, Gaby, si myslí, že bych se měl vrátit do školy."

„To si myslím taky, Jory." Stuart si nervózně pohrával s předkem svého kabátu.

„Je do mě celá blázen."

„Přirozeně," poznamenal Stuart, ale jeho obvyklý milý úsměv, ten pobavený, tolerantní úsměv, chyběl. V obličeji měl jen nepřítomný výraz znepokojení. Nebo bolesti … ? Stuart se opět odvrátil.

Jory k němu přistoupil blíž. „Uvažuju o tom, že bych se zapsal na univerzitu tady."

„To nedělej, Jory. Vrať se do Kingstonu." Stuart se na Joryho nepodíval.

„Proč?"

„Závisí na tom moje práce."

Jory byl ještě zmatenější než předtím. „Jak to, Stu?"

„Jednou z podmínek je žádná rodina."

„Já jsem jen tvůj mladší bratr, Stu. Nejsem na tobě závislý."

„Že ne?"

Tón, jakým to Stuart řekl, Joryho zarazil. „Ne tak, aby si toho někdo všiml," namítl.

„Já si toho všímám."

„Opravdu, Stu?"

Stuartův výraz byl teď očividně plný bolesti, jako kdyby říkal něco, co si myslel už dlouho - ale zároveň jako kdyby to ve skutečnosti vůbec říkat nechtěl. „Podívej se, Jory ... už jsi dávno dosáhl věku, kdy se z chlapce stává mladý muž. Já nechci, aby ses na mě nadále spoléhal. Dělej si pro změnu svá vlastní rozhodnutí a chyby."

„Páni? A můžu zůstat aspoň tvým kamarádem?"

„Já to myslím vážně, Jory."

Přestože se Stuart otočil k Jorymu a vešel dál do koupelny směrem k místu, kde Jory nyní stál, bylo to jen proto, aby se vyhnul jeho přímému pohledu, a Jory to věděl. „Odjeď ještě dnes, Jory," vybídl ho. „Já se stejně stěhuju do střediska."

Tohle bylo ještě podivnější. Tohle říká Stuart, pro kterého bylo vždycky domácí pohodlí nade vše, který odjakživa chtěl mít svůj vlastní byt a celých sedm let postgraduálního studia skuhral, jak je to strašné bydlet v instituci, kde člověk nemá žádné místo, které je opravdu jeho? Kdo je tenhle člověk?

„Já tady mám děvče, Stu." Jory opět přistoupil ke Stuartovi a podíval se na něho, jako kdyby se pokoušel zachytit jeho pohled. Pokaždé, když se na svého bratra podíval, Stuart uhnul očima. Bylo to jako pronásledovat stín nebo ducha. Jory se zachvěl.

„V Kingstonu máš taky dívky."

„Ale ne, jako je tahle. Tahle ví, že jsem nezávisle bohatý, a přesto mě miluje." Spokojeně se usmál, spíše z předstírané hrdosti, než z jakéhokoli jiného důvodu. „To mě prostě tak napadlo: já jsem nezávisle bohatý. Můžu žít, kde se mi zlíbí."

„Kliď se odtud, Jory? Sbal se a jeď!" Teď poprvé se Stuart podíval Jorymu přímo do očí. V jeho hlase byla patrná zlost, ale stejně tak strach.

„Co je to s tebou, Stu?"

„Chci, abys odjel? To je všechno, co se mnou je?"

To nebylo všechno a Jory to věděl. „Ty mi lžeš, Stu."

„Je mi líto, že si to myslíš, ale asi je to pro tebe snadnější, než se vyrovnat s pravdou."

„Řekni mi pravdu, já se s ní vyrovnám."

„Už toho mám dost, mít tě pořád na krku," vypěnil Stuart, opět s velkou jistotou, jako kdyby to byla myšlenka, která ho napadla již mnohokrát ... ale zároveň myšlenka, kterou nyní vyslovil z donucení, a ne tak docela ze své vlastní svobodné vůle. „Už mě nebaví uklidňovat tě, když se probudíš z některé z těch svých nočních můr, už mě nebaví předstírat, že si myslím, kdovíjak nejsi zábavný, když vím, že jsi prostě jen vystrašený malý chlapeček s velkým zlomeným srdcem? Je nejvyšší čas, abys konečně dospěl a začal se chovat jako muž? Seber se a zmiz odtud, Jory?"

Stuart měl alespoň tolik slušnosti, že se po tom výbuchu tvářil zahanbeně. Nastalo velice krátké, ale hlubokého ticho. Jory na svého bratra chvíli hleděl a pak se zeptal: „Kdy jsem tě naposledy udeřil, Stu?"

„Tys mě nikdy neudeřil."

„Tak teď to mám chuť udělat."

Stuart ustoupil o několik kroků dozadu. „Buď pravý muž, Jory, ne pár pěstí."

Stuart opět nervózně ohmatával předek svého kabátu. Něco na způsobu, jakým to dělal, a na způsobu, jakým ustupoval dozadu, náhle Jorymu připomnělo, jak se od něho strážný u brány v Norcu odtáhl a jak zdvihl jednu ruku, aby si chránil tu podivnou krabičku, připevněnou hned pod svou hrudní kostí. Jory se natáhl a uchopil bratrovu paži, která nyní byla ve stejné ochranné, či tajnůstkářské, pozici. Ale Stuart jeho ruku odstrčil.

Stuart si držel kabát zahalený. Jory ho popadl a roztáhl. Spatřil totéž, co viděl předtím u strážného: pod hrudní kostí měl připásanou krabičku se dvěma číselníky a dvojicí blikajících světélek. „Co je to?"

Stuart jeho ruce opět odstrčil. Jak se Jory pokoušel dostat se mu pod kabát potřetí, Stuart ztratil rovnováhu, zakymácel se a padl po zádech do vany. Vyšlehl obrovský záblesk světla, pak trochu kouře a páry.

Stuart křičel, bojoval ze všech sil, ale jeho hlava sklouzla zpátky pod vodu. Od nosu mu stoupaly bubliny. Do vody nad jeho obličejem pleskala další voda z kohoutku. Jory honem sáhl do vody a vytáhl bratra ven. Třásl jím, ale bratr nedýchal - život z něho vyprchal. Najednou byl mrtvý, jako by byl mrtvý už dávno ...

„Stu? Stu?"

Držel svého bratra a plakal.

* * *

Motelové pokoje po většinu času nevypadají příliš živě. Tenhle, nyní naplněn ostrým denním světlem a policisty, vypadal živěji než obvykle.

Jorymu dělalo potíže to všechno vnímat. Jeho bratr ležel na pojízdných nosítkách a policista s mužem v modré kombinéze s nápisem OKRESNÍ PROSEKTOR na zádech ho odváželi pryč. Kousek od něho, ale zády k němu, stál vysoký, statný, solidním dojmem působící muž v obleku s kravatou.

Gaby seděla na pohovce vedle Joryho a pozorovala ho. Jory její přímý pohled těžko snášel, potom, co se jeho bratr na něho nedíval. „Já jsem ho nechtěl udeřit … ale on si zřejmě myslel … já jsem … on se odtáhl … a uklouzl … a … “

Zakroutil hlavou. „On explodoval, Gaby. Něco explodovalo … a já jsem ho vytáhl z vody … hned, Gaby? … Ale on byl mrtvý. Byl úplně mrtvý, přesně takhle … “

Vrzání koleček vzdalujících se nosítek sláblo. Vysoký statný muž si přisedl na židli, která stála nejblíž k pohovce. „Pane Petersi, jsem seržant kriminální policie Thomas Siroleo,“ představil se.

Jory přikývl. Bylo pro něho těžké reagovat, poznat, že je to důležité. Stu … Byl jsi vůbec živý Bylo to, jako kdyby mě přišla navštívit chodící mrtvola. Někdo, kdo ukradl tělo mého bratra nebo jeho duši … nebo jeho části. Ale ne můj bratr. Ne … opravdu ne …

„Vy jste ho nestrčil, že ne?“

Jory se otočil. „Jestli jsem ho nestrčil?“ zamračil se opovržlivě. „Ne. Nestrčil jsem ho.“

„Voda ve vaně byla pro vás?“

Jory přikývl. „Chtěl jsem se vykoupat. Špatně spím a doktor mi poradil, že když si dám vlažnou koupel, než si půjdu lehnout, mohlo by to … “ Zarazil se, protože mu nepřipadalo vhodné hovořit o své nespavosti, když se kolem něho děly tak strašné věci. „Co se stalo Stuovi?“

„Prorektor se domnívá, že byl asi vadný mechanizmus.“

Za Siroleem stál nyní jiný muž v obleku: vyšší, s bílými vlasy. „Voda by neměla způsobit zkrat.“

„Jaký mechanizmus? Myslíte tu věc, kterou měl připásanou na hrudi?“ zeptal se Jory zmateně.

„Kardiostimulátor, ale velice neobvyklý typ.“

„Vy jste nevěděl, že ho má?“ divil se prosektor.

„Ne. Já ani nevím, co to je.“

Prosektor na něho hleděl poněkud překvapeně. „Je to v podstatě dlouhodobá baterie v řídicí jednotce … vysílá rytmické elektrické šoky do srdečního svalu a udržuje tak tep, čímž umožňuje normální život člověku, který by byl jinak mrtvý. Ale tenhle měl nějaké … doplňky … “

Jory zavrtěl hlavou. „Na co by to potřeboval? On měl srdce v pořádku! Nikdy neměl žádné srdeční potíže…“

„Nebyl teď někdy v poslední době v nemocnici?“

„Ne.“

Prosektor na něho vrhl udivený pohled. „To se musí provádět chirurgicky. Elektrody se vkládají přímo do hrudníku. Víc budu vědět po pitvě,“ nyní již hovořil i k Siroleovi, „ale řekl bych, že byl operován během minulého měsíce.“

Jory se popuzeně postavil. „To je nesmysl! Byl jsem s ním každý den … “ Pak se odmlčel a svraštil čelo. Odvrátil se od okna a začal přecházet sem a tam. „Kromě jednoho týdne. Když jsme sem přijeli … před týdnem… nepřišel domů, myslím zpátky do motelu … celý týden … “

Siroleo vstal také. „Kde byl?“

„Já nevím.“ Jory udělal bezmocné gesto. „Volal jsem do střediska a řekli mi, že odjel někam na sever … do terénu … ale on říkal, že celou dobu jedl a spal v laboratoři … tak já nevím.“

Znovu se mu začalo vybavovat podivné chování jeho bratra, který se ani v nejmenším nechoval jako jeho bratr. Jedna část jeho mysli mu našeptávala: nebyl to tvůj bratr, on není mrtvý. Ale on věděl, že tahle část lže. Jory se poškrábal na obličeji, ale spíš jen aby zadržel pláč. „Pořád čekám, že za chvíli vykřiknu a probudím se…“

Gaby se podívala prosebně na Sirolea. „Nemůžete si s ním promluvit později?“

Siroleo jí nevěnoval pozornost. „Kde byl? Myslím to středisko, kde je?“

„Norco.“

Siroleo vypadal překvapeně. „Komise pro výzkum energie?“

Jory pokrčil rameny. „Norco.“

Teď to byl pro změnu Siroleo, kdo přecházel sem a tam. Po chvíli se otočil zpátky k Jorymu. „Ještě bych s vámi potřeboval mluvit později, pane Petersi.“

Jory vstal a zamířil k otevřeným dveřím. Bezradně kroutil hlavou. Prostě se to všechno seběhlo příliš rychle. A teď tu jeden scházel … „Kam odvezli Stua?“

„Jory … “ snažila se ho uklidnit Gaby.

„Já tohle nenávidím!“ zakřičel. „Někdo umře, někdo, o kom jste si mysleli, že tu s vámi bude věčně, a oni přijdou, odnesou ho z pokoje a vy se ani nedozvíte, kam ho vlastně odvezli? Proč jsem nejel s ním? Kde je, že tam za ním nemůžu?“

Siroleův smutný výraz naznačoval, že na tuhle otázku je snadná odpověď, neboť otázka sama je velice stará. Ale nahlas ji nevyslovil. „Jeho tělo odvezli do okresní nemocnice,“ pravil Siroleo. „Bude provedena pitva a pak ho můžete nechat převézt do kterékoli márnice ve městě.“

„Prosím vás … ?“ vrhla na něho Gaby úpěnlivý pohled.

Siroleo se k ní otočil, nikoli bez soucitu, a potřásl hlavou. „Vždycky mi to tak připadalo nejlepší, slečno. Nikdo se nedokáže vyrovnat se skutečností tak dobře jako ten, kdo se jí musí postavit čelem.“

Podíval se zpátky na Joryho. „Tak ráno, pane Petersi. Pomůžeme vám s umístěním vašeho bratra, jestli budete chtít. Pak bych se s vámi rád setkal v mé kanceláři. Kolem desáté. Platí?“

„Ano. A kde máte kancelář?“

„Na policejním komisařství.“

„Policejní komisařství?“

Profesorka Lindenová seděla u svého pracovního stolu a hleděla na Dr. Blocka a na statného muže, který stál vedle něho. Block nasadil úsměv.

„To všechny krásné ženy reagují provinile, když slyší, že jste z policejního komisařství?“

„Jen ty nevinné,“ odvětil Siroleo, rovněž s úsměvem.

Lindenová mu uštědřila chladný, ale vděčný pohled, který Sirolea přivedl ke krátké úvaze, jaký přesně je asi vztah mezi Blockem a Lindenovou: kdyby to měl posoudit, řekl by, že tady probíhá jakýsi boj o moc. Ale tohle sem vyšetřovat nepřišel. „Chce se vás zeptat na profesora Stuarta Peterse,“ oznámil Dr. Block Lindenové.

„Prý ho někdo zabil,“ konstatovala Lindenová.

„Nehoda,“ upřesnil Siroleo. „Omluvil byste nás?“

Block odešel. Siroleo ho provázel pohledem, dokud se za ním nezavřely dveře, a pak obrátil svou pozornost zpátky k Lindenové.

„Peters tu s vámi pracoval,“ zahájil. „Byl on vaším asistentem, nebo vy jeho?“

Lindenová zavrtěla hlavou. „Pracovali jsme společně jako rovnocenní kolegové. On už dávno nebyl ničím asistentem.“

„Byl operován tady?“

Stephanie Lindenová se zhluboka nadechla. „Ano. Chirurgický zákrok provedl Dr. Block.“

Siroleo se posadil na stůl. Stephanie na něho vrhla tázavý pohled. „Na okamžik … jsem si myslel, že mi budete lhát, slečno Lindenová.“

„Profesorka Lindenová. - Proč bych měla lhát?“ Pohled opět odvrátila.

„Předpokládám, že to nebyl infarkt,“ pokračoval Siroleo. „Předpokládám, že to byl nějaký … pracovní úraz? Některé firmy se snaží vyhnout spoluodpovědnosti za takové věci … pojištění, informování veřejnosti… však to znáte.“

Přikývla. „Ale byl to infarkt.“

„Ano.“ Zadíval se jí přímo do očí a čekal další vysvětlení. Výraz, který se nyní v jejím obličeji objevil, vyhodnotil jako pokus o předstírání mírného zájmu.

„Vy to říkáte, jako když tomu nevěříte.“

Siroleo pokrčil rameny. „Zpráva ohledávače mrtvol byla velice neobvyklá.“

Naklonila hlavu ke straně, odvrátila pohled a jakoby znuděna starým vtipem pronesla: „O zprávě ohledávače mrtvol můžete těžko říct, že byla ‚obvyklá.“

Siroleo vstal a začal přecházet sem a tam. „Tkáň jizvy byla čerstvá jako zítřejší mléko. Takže k operaci muselo dojít potom, co sem přišel.“

„Nikdo netvrdí, že ne,“ pravila Stephanie a založila si ruce na prsou.

„Než odjel z Kingstonu v New Yorku, musel podstoupit kompletní lékařskou prohlídku. Vaše společnost na tom trvala. Viděl jsem jeho lékařskou zprávu. Kdyby měl ještě o trochu

lepší zdraví, nechali by ho dělat ranní rozcvičky v televizi.“ Zastavil se a pohlédl na Stephanii. „Infarkt prostě nebyl v případě Stuarta Peterse pravděpodobný.“

Vyzývavě se na něho podívala. „A co z toho všeho vyvozujete, pane Siroleo?“

„V jistém případě,“ odvětil Siroleo, „může být příčinou infarktu šok nebo zděšení.“

„Pracoval přímo vedle mě, když k infarktu došlo.“ Lindenová se zadívala na své ruce. „Myslíte, že já bych mohla někoho šokovat nebo vyděsit … k smrti?“

Siroleo s odpovědí nespěchal. Ze zkušenosti věděl, že takovéhle řečnické otázky bývají jen zřídka skutečně řečnické. Obvykle jen bezostyšně maskují něčí pokus zatajit před vámi pravdu - nebo ji nenápadně odhalit. „Na čem jste pracovali?“ zeptal se nakonec.

Lindenová měla skloněnou hlavu. Zdvihla ji a přejela očima všechny ty počítače a nejrůznější přístroje kolem. Šla z nich hrůza a Siroleovi bylo jasné, že by ho ráda zastrašila. „Myslíte, že byste tomu rozuměl?“

„Pravděpodobně ne,“ odvětil Siroleo, čímž její zastrašení odmítl. Nepřihlásil se ke studiu fyziky, a tak necítil žádnou povinnost připadat si méněcenný proto, že nerozumí tomu, co fyzikové dělají. Popošel pár kroků mezi blikající přístroje. „Mohl bych si to tady sám prohlédnout?“

„Ne,“ vrhla na něho nekompromisní pohled. Pak vstala a šla k němu. „Musí vás doprovodit … “

„Nepředstavuji velké bezpečnostní riziko.“

Gestem naznačila, že ona s tím nic nenadělá. „Já osobně bezpečnostní předpisy v Norcu nevymýšlím ani neprosazuji. Já je pouze dodržuji. Budete potřebovat svolení od někoho vyššího, než jsem já.“

„Od doktora Blocka?“

„On je tady šéfem.“

‚Tak to bych si měl asi raději promluvit s ním.“ Siroleo poodstoupil stranou.

„Jestli chcete. Pane Siroleo?“

Otočil se a celkem přívětivě se na ni usmál. „Seržant Siroleo. Všichni máme své tituly rádi, profesorko.“

Přikývla. „Dr. Block teď není ve své kanceláři,“ upozornila ho Stephanie. „Musíte za ním do brlohu.“

„Do brlohu?“

Kývla směrem k pancéřovaným dveřím. „Do energetické komory. Říkáme jí brloh.“

Přešla k tlačítkům na ovládání dveří a jedno stiskla. Dveře se zlehka rozevřely. Siroleo na ně zamyšleně hleděl. Pak překvapením ustrnul, když si Lindenová opřela hlavu o zeď vedle ovládacího panelu a udeřila pěstí do těžké stěny. Jednou, podruhé …

Zmateně k ní přiskočil. „Jste v pořádku?“

Zaklonila hlavu, jako kdyby se snažila nabrat dech. „Ano. Ovšem. Jděte, seržante.“

„Ale vypadáte rozrušeně. Stalo se něco?“

Zalapala po dechu. Uchopil ji za paži a otočil obličejem k sobě. „Tak co se stalo?“

Lindenová se mu nedokázala podívat do očí. Odvrátila hlavu a zoufale vykřikla: „Já nemůžu. Já prostě nemůžu?“

Vytrhla se mu s takovou prudkostí, až pocítil bolest v rukou.

* * *

Jory seděl u odřeného psacího stolku, pod nemilosrdným světlem stolní lampy, a civěl na kýčovitého keramického králíčka, který zřejmě splňoval něčí představu o tom, co by v dnešní době mělo zdobit stoly v motelových pokojích. „Jak se ten detektiv jmenoval?“ zeptal se otupělým tónem.

Gaby, která byla usazená na pohovce, na něho pohlédla skrz oblak cigaretového kouře. „Siroleo.“

„To je řecké jméno?“

„Já nevím.“

„Říkal kolem desáté?“ ověřoval si Jory.

Přikývla. „Ráno.“

Nervózně přerovnal pár věcí na stole, opřel se, prohrábl si vlasy a tiše si povzdechl: „Ale nejdřív musíme nějak přečkat noc … “

Gaby vstala a pomalu se k němu přitulila. „Můžeme se jít projet.“

„Jdi ode mě, Gaby.“ Neřekl to nijak hrubě, spíše jako potvrzení, že je sexy a že její přílišná blízkost mu znemožňuje přemýšlet - zvláště nyní, když jeho tělo volalo po úlevě od věcí, které zatěžovaly jeho mysl.

Gaby se neurazila. Otočila se a šla si sednout zpátky na pohovku. Joryho neklid byl nakažlivý a ona se usilovně snažila přijít na něco neškodného, co by řekla, na něco, co by ho přivedlo na jiné myšlenky. „Jak se jmenoval,“ napadlo ji náhle, „ten kamarád, co ti doporučil, abys mi zavolal?“

„To si nepamatuju,“ zamumlal Jory. „Vymyslel jsem si to.“

Překvapeně zamrkala, pak pojala mírné podezření. „Opravdu jsi viděl všechna má televizní vystoupeni?“

„Myslím, že ano.“

„A co tě přimělo k tomu, žes mi zavolal?“

„Tvoje nohy. Máš moc pěkný nohy ... “ pronesl s uznáním, aniž se na ni podíval. Ale pak se k ní prudce otočil: „Někdo v Norcu zabil mého bratra, Gaby.“

Náhlá přímost jeho pohledu a soustředění v jeho očích ji trochu vyděsily. Jory vstal. „Můžu si půjčit tvoje auto?“

„Já pojedu s tebou.“

„Ne. Ty zůstaň tady, Gaby,“ zarazil ji a šel si obléci kabát. V jeho pohybech však nebylo ani trochu jeho obvyklé impulsivnosti - spíš jako by byl náměsíčný.

„Ty chceš jet tam nahoru?“

„Ano.“

* * *

Detektiv Siroleo hleděl do dlouhé chodby za otevřenými dveřmi laboratoře. Slyšel nedefinovatelné burácení, které se ozývalo z druhého konce chodby, a vykročil tím směrem. Lindenová natáhla ruku a stiskla tlačítko, kterým se dveře laboratoře zavíraly.

Ohlédl se, pak se zastavil a znovu se zadíval na dveře na druhém konci chodby. Jejich okénko zablikalo a burácení sílilo, jako kdyby reagovalo na zvuk zavírajících se dveří za ním. Siroleo kráčel pomalu chodbou. Pak se opět zastavil a ohlédl se ke dveřím laboratoře za sebou.

Burácení mu začínalo dunět v hlavě, ale Siroleo šel dál. Došel až ke dveřím na konci chodby. Okénko ze silného zeleného skla bylo přesně na úrovni jeho hlavy. Podíval se dovnitř.

To co spatřil, by nedokázal popsat. Jeho oči, které na první pohled nezachytily nic jiného než stěny, strop a podlahu, nejprve odmítaly pochopit smysl obsahu této místnosti. Ale po několika dlouhých vteřinách začal rozeznávat tvar a formu ... a víc než to. Kdybyste vzali bouřku, zamkli ji do místnosti a drželi ji tam, dokud by se nerozzuřila, uvažoval, vypadalo a znělo by to asi nějak takhle. Ve zvuku, který se zevnitř ozýval, slyšel syčení přetíženého elektrického vedení, dunění větru s burácením hromů, a k tomu skučení nějakého zvířete, jež bylo sice v tuto chvíli tlumené, ale pomalu sílilo ...

Všechen tento hluk vydávalo jakési obrovské cosi. Chvílemi to bylo neurčitě tvarované jako člověk. Tehdy to mělo výčnělky ve tvaru rukou a nohou a nahoře tupou hrudku, která by mohla představovat hlavu. Pak jako kdyby to bylo příliš rozzuřené nebo rozpolcené, než aby to dokázalo udržet takový tvar, se to přeskupilo zpátky do oblaku, který vrhal přerušované světlo, vinul se a vířil a zevnitř probleskoval - jako kdyby uvnitř byl uvězněný blesk a snažil se dostat ven.

Siroleo stál, jako když ho přimrazí, a s úžasem zíral. Vtom se to přiblížilo k okénku a všimlo si ho to. Vytí zesílilo. Siroleo viděl už za svůj život hodně podivných i děsivých věcí, hodně krve a bolesti i hodně smrti. Ale ještě nikdy se nesetkal s ničím, co tak bujelo smrtí jako tohle, jako tahle blýskající, skučící, rozzuřená příšera.

Zatajil dech, rychle ustoupil od okénka a rozeběhl se zpátky chodbou ke dveřím, které vedly do laboratoře. Zabušil na ně. Snažil se najít způsob, jak je otevřít. Ale žádný tam nebyl. Volal o pomoc ...

Ale žádná pomoc nepřicházela. Jen za dveřmi, zády otočená k okénku, stála profesorka Lindenová a těžce dýchala. Pak mu zmizela z dohledu. Rychle, jako by se bála, aby si to nerozmyslela, přešla k panelu s tlačítky. Jedno stiskla.

Dveře laboratoře se otevřely. Siroleo vletěl dovnitř a popadl Lindenovou za ramena. „Co je to?“ zatřásl s ní. „Co to proboha je?“

Zavrtěla hlavou. „Jděte pryč?“ Stále ještě lapala po dechu. „Rychle? Jděte?“

„Ne,“ odmítl. Snažil se ovládnout, stejně tak kvůli ní jako kvůli sobě. „Ne, to je v pořádku.“

„Nic není v pořádku? Zmizte odtud? Zabije vás!“

„Nezabije,“ snažil se ji Siroleo uklidnit, aby z ní dostal nějaké vysvětlení. „Nikoho nezabije.“

„Zabije mě?“ zajíkala se Stephanie Lindenová a zoufale vrtěla hlavou. „Že jsem tohle udělala … zabije mě… znovu?“

Znovu?? užasl Siroleo a ohromeně se na ni podíval. Nahmatala knoflíky svého laboratorního pláště, rozepnula si ho a ukázala mu kardiostimulátor. „Prostě odtud zmizte,“ vyzvala ho. „Rychle. O mě se nestarejte. Já už jsem jednou umřela?“

Siroleo nevěděl, co si o tom má myslet, ale jednou věcí si byl jistý: že ji odtud musí dostat, kdyby pro nic jiného, tak alespoň jako potenciální důkaz. „Ne,“ odmítl. „Pojďte, já vás odtud odvedu. Tak pojďte.“

Odstrčila ho. „Ne? Jděte sám! Jděte? Tak už jděte?“

Zezadu se ozval pomalý, poněkud veselý evropský hlas. „Jděte kam, Stephanie?“

S hrůzou zdvihla oči. Pak sklonila hlavu v beznaději. Siroleo zaťal zuby: Lindenové pohled byl pohled otroka, kterému se téměř podařilo uprchnout, a na prahu svobody byl znovu chycen.

Hlavní bránu Norca osvětlovaly lampy. Všude kolem panoval klid, jen ve větvích stromů vál slabý vítr. Strážný, který seděl u brány, se nudil, a byl rád, že tomu není jinak.

Na vyježděné silnici ukryté ve tmě, daleko mimo jeho doslech, zajelo ke straně auto. Jeho motor utichl. Uvnitř seděl muž se ženou. Zatímco žena nervózně kouřila, muž, ustrnulý v nerozhodnosti, vedl tichou debatu sám se sebou.

* * *

„Takže jste to viděl,“ pravil Dr. Block.

Siroleo, který stál vedle Stephanie Lindenové, se podíval na pistoli v Blockově ruce a rozhodl se nedělat nic náhlého. Byl to Glock a vypadal, že je velice dobře udržovaný. A jako většina zbraní tohoto typu neměl žádnou pojistku. „Co je to?“ zeptal se. „Kde se to tu vzalo?“

„To je čistá energie, seržante,“ vysvětloval Block. „Čistá, neředěná, neminimalizovaná energie.“ Pomalu vykročil směrem k nim. „Slovy uklízečky, která ji nevědomky přivedla k životu, ‚vylezlo to z lišty‘.“

„Vy jste se to nepokusili zničit?“ zeptal se Siroleo.

„Proč bych to dělal … i kdybych mohl?“

Block se tak dokonale ovládal, že to Sirolea polekalo, ale nemínil to dát najevo. Block si zatím dával pozor, aby se k Siroleovi příliš nepřiblížil a nevyprovokoval ho tak k nějakému náhlému zákroku. Zastavil se u dveří a se zbraní stále namířenou na Sirolea a Lindenovou pohlédl okénkem do chodby.

„Vy se toho nebojíte?“ divil se Siroleo.

Block zakroutil hlavou. „Vědci se naučí nebát věcí, kterým nerozumějí.“

Dr. Block se pohodlně usadil na jednom z blízkých pracovních stolů a nasadil spokojený výraz muže, kterému se dostalo příležitosti obšírně se rozpovídat o svém oblíbeném tématu. „Několik členů mého personálu se ji pokusilo zničit. Ale energie se zničit nedá. A tak se rozhodli zlikvidovat mě.“ Významně pohlédl na Lindenovou.

„My jsme vás nechtěli zničit,“ namítla poněkud zlostně. „Chtěli jsme jen ochránit sami sebe.“

Block vrhl na Sirolea pohled, kterým jako by chtěl naznačit: To je typické. „K rozumu je přivedla až jednoduchá srdeční chirurgie,“ rozpovídal se. „Jednoho po druhém jsem je nechal vyděsit k smrti a jednomu po druhém jsem jim vrátil jejich životy. Ale budou si jich moci užívat jen tak dlouho, dokud nepřeruším přívod energie, která udržuje jejich srdce v chodu.“

Siroleo pohlédl šokovaně na Stephanii a náhle pochopil, proč se na svůj kardiostimulátor dívala s takovou nenávistí. „Víte,“ pokračoval Block, „já mám nad tou energetickou silou tam uvnitř téměř absolutní kontrolu. Když budu chtít, okamžitě vycákne z kardiostimulátoru veškerou energii.“

„Je to blázen?“ zeptal se Siroleo tiše Lindenové. Stephanie si začala znovu zapínat plášť. „Kéž by byl,“ pravila hořce.

„Blázni jsou omluvitelní.“

„Nikoli blázen, seržante. Přinejhorším posedlý. Přemýšlejte o tom: malá věc bez života, chuchvalec černého prachu choulící se na liště v bezprašném rohu.“ Zeširoka se rozmáchl rukou. „Co je to? Kde se to tu vzalo? Proč to najednou ožije, když to naplníte obyčejnou energií?“

Proč já se vždycky musím zaplést s nějakým cvokem? přemítal Siroleo, který se zoufale snažil najít nějaké řešení, jak z této situace ven - hlavně proto, že tenhle cvok byl obzvlášť nebezpečný. „Takové otázky jsou vždy zajímavé, doktore Blocku,“ začal opatrně. „A jistě si zaslouží být zodpovězeny. Ale ne za cenu lidského života.“

Block zavrtěl hlavou. „Báječné otázky jsou vždy zodpovězeny za cenu lidského života,“ namítl se zdviženým ukazováčkem. „Jen si vzpomeňte, jak jsme spekulovali o atomové b … “

Siroleo skočil přímo po ruce, která držela zbraň, a oběma rukama ji pevně uchopil. Oba muži chvíli zápasili. Block byl však, na rozdíl od Sirolea, spíše didaktik. Siroleo sice teorii fyziky příliš neovládal, ale za svůj život nasbíral hodně praktických zkušeností ve rvačkách. Zatlačil Blocka zpátky ke stěně, poblíž panelu s tlačítky, a vyrazil mu zbraň z ruky. Ta odletěla na stranu.

Profesorka Lindenová se sehnula, zvedla ji a opět se napřímila. „Nehýbejte se, seržante,“ poručila klidným hlasem.

Block odkudsi načerpal obrovský příval síly a Sirolea od sebe odstrčil. Právě když detektiv zdvihal ruku a výkřikem „Ne!“ se pokoušel Lindenovou zarazit, Lindenová vystřelila.

Block se sesunul po stěně a zůstal ležet v kaluži krve.

* * *

Muž se ženou sedící v autě na sebe ve tmě pohlédli.

„Chceš se vrátit, Gaby?“

„A ty?“

Odmlčel se a předním sklem se zadíval směrem ke vzdáleným světlům hlavní brány Norca, která bylo skrz houštinu možné zahlédnout. „Já nevím. Mám chuť jít nahoru k tomu strážnému a přinutit ho, aby mě pustil dovnitř, třeba mu i nějakou vrazit, kdyby to bylo nutné, ale nejsem si jistý, jestli by to bylo to nejsprávnější řešení … Já se neumím rozhodovat, Gaby.“

„Jdi do toho,“ vyzvala ho Gaby. „Já počkám tady.“

„Nepomáhej mi?“ vyštěkl Jory.

Zamrkala. „Promiň, Jory. Nemáš cigaretu?“

A čekala.

Nastalo dlouhé ticho. Jory vystoupil z auta a pomalu zamířil do tmy. Na okamžik se zastavil a pak dlouhými kroky vyrazil směrem k bráně.

* * *

Profesorka Lindenová seděla u ovládacího panelu a s obličejem v dlaních vzlykala. Siroleo se jemně dotkl její paže. Chtěl ji utišit, ale měl pocit, že je toho málo, co by mohl říci.

„Já to nechtěla … udělat,“ vzlykala. „To není správné … zabít někoho … jenom protože … mu nedokážete odpustit … “

Siroleo čekal. Trochu se vzchopila. Nebo alespoň dost na to, aby na okamžik vzala Sirolea za ruku a skrz slzy na něho upřímně pohlédla.

„Když se to objevilo poprvé,“ vzpomínala, „díval se na to tak, jak by se díval každý vědec. Zvědavě … dokonce vyděšeně. Byl si jistý, všichni jsme si byli jisti, že je možné to mít pod kontrolou a zkoumat to. Ale věděli jsme, že jestliže se nám to vymkne z rukou, i kdyby jen na vteřinu, bude to zabíjet.“ Potřásla hlavou jako někdo, kdo ví, co je to hrůza.

Než se tohle všechno vyjasní, usuzoval v duchu Siroleo, bude tady k vyšetřování mnohem víc vražd než jen jedna … A u kolika případů „pohřešovaných osob“ se ukáže, že skončily u dveří tamtoho uvnitř?

„Zabíjelo by to bezmyšlenkovitě, bez rozdílu,“ pokračovala profesorka Lindenová. „Tak jsme se to snažili zničit … ale on nechtěl, abychom to zničili.“ Obličej jí vztekem zbrunátněl. „Říkal, že je to jeho objev. Bylo to jeho a on chtěl odhalit tajemství … “

Z druhé strany místnosti se najednou ozval zřetelný hlas: „Každý muž chce odhalit nějaké tajemství … než zemře.“

Blockovi se podařilo postavit zase zpátky na nohy. Stál opřený o zeď u dveří a tápal po ovládacím panelu. Trefil tlačítko, kterým se otevíraly dveře na protějším konci chodby.

Z chodby se ozval zvuk zadržované bouře, která se chystala vyletět ven a přimět někoho, aby jejího uvěznění velice litoval. Siroleo zamířil k Blockovi, ale Lindenová se rozeběhla přímo k hlavním dveřím laboratoře, vrhla se na ně a začala do nich bušit.

„On je zamkl?“ křičela. „On je zamkl?“

Siroleo se otočil a uviděl vinoucí se, oslnivě zářící tvar mraku, který se k němu valil chodbou. S hrůzou ustoupil ze dveří. Jak se mrak blížil, vítr zesiloval a po laboratoři začaly poletoval papíry. Block se sesul mezi dveře, té nestvůře do cesty.

Siroleo s Lindenovou se zoufale snažili najít nějaký úkryt - pokud se před tím opravdu dalo někam schovat. Nakonec se spolu skrčili za pracovní stůl. Oba se choulili a třásli jako děti, které se snaží vyhnout nějakému potrestání, o němž v hloubi duše vědí, že mu nelze uniknout. Mrak vplul do laboratoře a krátce se vznášel nad Blockovým zhrouceným tělem. Pak ho obklopil, zablýskal a pokračoval dál.

Za okamžik se nestvůra opět zastavila a vypustila žhavící vlákno směrem k žárovce, která visela ze stropu. Žárovka praskla, její instalace zajiskřila, zkratovala a roztavila se. Nestvůra se valila stále kupředu. Prošla stolem, který byl plný zařízení. Některé věci na něm roztavila, jiné se vypařily nebo zmizely. Když se přiřítila k pracovnímu stolu, zastavila se …

Pak zamířila ke dveřím laboratoře. Za obrovského burácení roztříštila nebo pohltila všechno, čeho se dotkla. Bez nejmenšího zaváhání proletěla zavřenými dveřmi ven: konečně volná. Teď může lovit, jak se jí zlíbí …

* * *

Jory si razil cestu temnou houštinou mezi vyježděnou silnicí a bránou. Na chvilku se zastavil a zaposlouchal se. Směrem od hlavních budov Norca se nesly podivné zvuky: skučení větru, práskání blesků, syčení elektřiny propadlé vražednému šílenství. Na okamžik zaváhal a leknutím sebou trhnul, když mu v mysli vytanula stará, děsivá vzpomínka.

* * *

Nestvůra se hnala chodbou a hledala, co by ještě pohltila. Ze dveří vyšel jeden ze členů personálu, který měl voperovaný kardiostimulátor. „Ne! Ne!“ křičel a couval zpátky. Ale marně. O pár vteřin později byla energie z jeho kardiostimulátoru vycucnuta. Krabička na jeho hrudi zajiskřila a zhasla. On sám zmizel. Celé jeho tělo, zřejmě až po obaly jader atomů, z nichž sestávalo, bylo úplně vysáto anebo přeměněno na energii. Nezbylo z něho ani zrnko prachu. Nestvůra se hnala dál, hledala další …

Siroleo stál v laboratoři u telefonu. Navzdory veškerému chaosu se mu podařilo dovolat se ven. Bleskově se spojil s velitelem svého policejního okrsku a s náčelníkem policie a nyní mluvil s někým vysoce postaveným v místní organizaci civilní obrany. „Ne, já nevím, co navrhnout,“ snažil se překřičet burácení, které sice v tuto chvíli nebylo příliš blízko, ale ani zdaleka ne dost daleko, aby mohl být klidný.

Hlas, který se zdál být na míle daleko, mu skřehotal do ucha. „Tanky?“ opakoval Siroleo a mírně vyvalil oči. Podle jeho mínění by tanky byly na tohle asi tak stejně platné jako hedvábný papír.

„Proboha jen to ne? Žádné tanky nebo zbraně?“ vložila se do toho rychle Lindenová, která stála za ním. „Tím by se to jen zhoršilo. Tohle stráví energii v jakékoli formě. Kinetickou, chemickou, nevybírá si … “

„Cože?“ zakřičel Siroleo do telefonu. „Ne. Dokud zůstaneme ve tmě, jsme v tom největším bezpečí, v jakém můžeme být.“ Vyslechl si další nejapný návrh, něco o atomových zbraních. Přesně tohle teď údolí potřebuje … „Ne. Ona říká, že žádný způsob, jak to zničit, neexistuje. Co na tom ještě nechápete??“

„Musíme to dostat pod kontrolu,“ vysvětlovala Lindenová, ale její hlas zněl zoufale.

„Jak?“ zeptal se Siroleo.

„Zahnat to zpátky do brlohu?“

Siroleovi se vybavil starý příběh o Danielovi v jámě lvové. „Jak?“ vyjekl zlostně.

„Brloh má své vlastní generátory. Kdybychom všude jinde přerušili dodávku elektrické energie … “

Bylo to lepší než nic. „V celé oblasti vypněte elektřinu!“ zařval do telefonu. „Rychle! Já ji odpojím tady.“

Začali s Lindenovou chodit od přístroje k přístroji a jeden po druhém vypínali. Jen doufali, že budou mít dost času, protože burácení a skučení už se opět blížilo …

* * *

Na zemi jsou místa, která astronauti vidí nikoli jako matně třpytivé skvrny, ale jako malé světelné otvory, jako kdyby se dívali oknem do osvětlené místnosti. Jedním z nich je pás mezi Bruselem a Amsterodamem: astronauti mu říkají „belgické okno“. Dalším je město Tokio, a stejně tak koridor mezi New Yorkem a Washingtonem. A snad nejprůzračnějším oknem je oblast Los Angeles.

Kdyby se sem některý astronaut podíval v tuto chvíli, byl by zaskočen. Viděl by, jak horní „tabulka“ losangeleského okna z ničeho nic potemněla. Celý nepravidelný obdélník údolí San Fernando najednou zhasl, jako když v pokoji otočíte vypínačem …

* * *

Strážný u hlavní brány Norca seděl a nudil se, když vtom najednou všechno kolem zhaslo: třpytivá světla dole v údolí i lampy u brány.

Za ním se začal zvedat vítr. Uslyšel burácení. Přes rameno se podíval skrz bránu a pomalu se postavil. Najednou nemohl popadnout dech. Rozepnul si sako, aby zkontroloval svůj kardiostimulátor. Viděl, že stalo přesně to, před čím byl varován, že se stane, jestliže poruší pravidla – světélka kardiostimulátoru svítila už jen slabě, jako by byla vybitá baterie. Skučení za ním sílilo.

Strážný padl na zem, právě když Jory dobíhal k bráně. Jory zůstal civět na jeho svíjející se tělo. Pozoroval, jak zhasínající světélka kardiostimulátoru naposledy zablikala. Podíval se směrem k bráně. Slyšel dunění větru a bouřky a věděl, že to, co zabilo jeho bratra, je nablízku. Vítr a bouře mu však připomněly ještě něco jiného - ten den u jezera, loď se tříští o skálu, bouře nad ní burácí …

Ne. Už Ne …

Stál tam a bojoval se svým strachem a se zvuky, které přes své rozrušení náhle jasně slyšel - s křikem své matky, s voláním svého otce, překvapivějším než cokoli jiného, jak loď narazila na skalnatý sráz vystupující do jezera, tak blízko jejich letního domu. Jak dlouho už se snažil těchto zvuků zbavit, dokonce do té míry, že v noci nemohl spát ze strachu, že je uslyší i ve svých snech? Teď však, sám tady venku v tmavé noci a studeném větru, Jory zjistil, že ani neustálá bdělost mu nepomůže. Jeho noční můry ho začaly pronásledovat. Teď měl příležitost, pokud se mu podaří sebrat dost odvahy, zahnat je zpátky…

Už bylo dost vykrucování. Jeho mysl se konečně rozhodla. Jory se rozeběhl tmavou bránou do tmy, přímo za bouří.

* * *

Blýskající, hladový mrak vířil chodbami Norca a hledal energii. Ale žádnou nenacházel. Burácel čím dál tím hlasitěji. Zuřil. Předtím tady toho bylo k jídlu spousta: přinejmenším elektřina, která byla chutnější a stravitelnější než pouhá neživá hmota. I když nejvíc mu chutnala energie. Ta už byla předtrávená a jako jediná opravdu hasila jeho žízeň: žízeň, která nikdy neustávala a která ho každým okamžikem dohánělа k šílenství. V té místnosti, kde ho drželi, sice nebyl volný, ale všude tam cítil energii. Kolik jen stačil vypít. A taky jiné věci …

Vrtěl se a pěnil nerozhodností. Tak dlouho ho drželi na jednom místě, proti jeho vůli. Nejdřív ho krmili jen malými dávkami ohně, po kterém se cítil fit a zdráv, pak postupně přidávali víc a víc … ale pořád byl uvězněný, chtěl být někde jinde, někde, kde bylo mnohem víc potravy, nekonečné množství toho, co potřeboval.

Teď byl venku a někde jinde, ale našel toho jen málo, co stálo za řeč. Malé doušky energie vysáté z malinkatých kompaktních akumulátorových zdrojů nebo těžší energie bez chuti zachycená v hmotě. A za tím se rozkládala jen obrovská černá pustina, kde nebylo k jídlu vůbec nic.

Ale byl venku, svobodný …

Řval bolestí nad svou nerozhodností. Chtěl obě možnosti. Nemohl je mít.
Pomalu se otočil a s výskotem se vydal na zpáteční cestu do laboratoře.

* * *

Siroleo se starostlivě skláněl nad Lindenovou, která se zhroutila na pracovní stůl, za nímž se ukryli, a z posledních sil lapala po dechu. Siroleo nemohl pochopit, v čem je problém: pokud to nebyl starý dobrý šok, kterému by byl sám docela rád podlehl, kdyby na to měl čas.
„Co je vám?“ zeptal se a lehce s ní zatřásl. „Co se stalo?“
Zavrtěla hlavou. Chvíli nebyla schopna ze sebe vypravit ani hlásku, pak nabrala sílu a zašeptala: „Bere to ... energii ... “

* * *

Jory běžel chodbou, kterou těsně před ním proletěla bouře a kde byl ještě cítit ozón. Jory následoval její stopu. Dorazil na místo, kde se chodba rozdvojovala do tvaru T. Rozhlédl se na obě strany - a poprvé spatřil burácející, valící se mrak.
Rozeběhl se k němu. Nevěděl, co to je, ale nijak o tom nepřemýšlel. Hrůzou mu naskočila husí kůže, ale nedbal toho a běžel dál. Nekontrolovaně, zuřivě křičel. Pochoval téměř radostné vzrušení. Odvážil jsem se, konečně jsem se odvážil!
Ale k jeho úžasu, a téměř i k jeho vzteku, mrak uháněl pryč, pryč od něho. Jako by pronásledoval někoho jiného.
Jory zlostně zaklel a běžel za ním.

* * *

Profesorka Lindenová se sesula na stůl. Vtom se rozletěly dveře a nestvůra se vřítila dovnitř. Siroleo se rychle skryl. Zuřivost zabalená v blýskajícím mraku zběsile hledala potravu a mířila na jediné místo, kde ji mohla najít – do svého brlohu naplněného vůní a chutí koncentrované, volně proudící energie.
Vřeštící mrak si razil cestu přes nyní vypnuté laboratorní zařízení. Papíry létaly do všech stran. Hned za ním vpadl do laboratoře Jory, jako pomsta honící pomstu. Mrak ho však naprosto ignoroval. Hnal se směrem k otevřeným dveřím a vyrazil do chodby, jež vedla přímo k brlohu.
Jory by byl běžel za ním, avšak Siroleo ho předešel. Rychle se vrhl k panelu na zdi. Ještě se na vteřinu zastavil, aby se na tu strašlivou nestvůru valící se chodbou podíval, a pak stiskl tlačítko na ovládání dveří.
Dveře se s řinčením zaklaply. Siroleo se opřel o zeď a těžce oddychoval.
Jory stál bez hnutí a rozhlížel se po laboratoři. Také on těžce dýchal. Měl strach, ale svým způsobem byl spokojený, a stále ještě cítil podivné vzrušení.
„Máme to pod kontrolou,“ vydechl Siroleo, „prozatím.“ Nyní si uvědomil, že dýchá tak těžce, jako kdyby i on měl voperovaný kardiostimulátor. Odtáhl se od stěny, o kterou se opíral a popošel o pár kroků směrem do středu laboratoře, kde se na okamžik zastavil. Vypadal jako muž, kterého právě minula smrt jen o vlásek a on neměl žádnou moc ji zastavit. Věděl, že to bylo štěstí, co to takhle zařídilo, a ne nějaká síla, kterou on ovládal.
Došel pomalu ke stolu, kde ležela zhroucená Lindenová, přesvědčit se, jestli ještě dýchá. Dýchala, i když jen stěží. Opřel jí záda o židli, aby mohla dýchat snadněji. Za chvíli se světélka na jejím kardiostimulátoru opět rozsvítila a jedno z nich začalo pravidelně blikat v rytmu srdečního tepu.
Vzal ji za zápěstí a zkusil nahmatat puls. Byl jen slabý, ale tepal. A ačkoli na tohle nebyl žádný odborník, měl pocit, že pomalu zesiluje.
Siroleo se rozhlédl po zdemolované laboratoři a trochu zakroutil hlavou při představě té práce, která ho teď čekala. Kolik Blockových vražd bude ještě třeba objasnit? přemítal. A také je tu parádní právnický oříšek. Je to vražda, když vrah pak mrtvolu znovu přivede k životu? Nebo se to bere jako násilné napadení smrtící zbraní?... Bylo mu jasné, kterým směrem se tohle vyšetřování dlouhou dobu povleče.
Možná by z toho mohl vytěžit i nějaké povýšení. Siroleo však tuto myšlenku hned odehnal. Nebyl si jistý, zda po nějakém povýšení vůbec touží, a už vůbec ne za tuhle cenu: když ví, že

tady někde v těch klidných, slunečných kopcích je něco, co se bude muset krmit a opatrně držet v zajetí už zřejmě navždy, nebo dokud někdo neobjeví způsob, jak zničit energii …

Ať tak či onak, bude to dlouhá doba. A kdyby se to nějakým nedopatřením dostalo ven …

To však pravděpodobně nebude jeho problém. Siroleo alespoň z hloubi duše doufal, že ne.

Zaslechl za sebou kroky. Otočil se a spatřil Joryho Peterse, jak si prohlíží všechnu tu zkázu. „Stále ještě se mnou budete chtít mluvit ve vaší kanceláři?“ zeptal se Jory.

Siroleo se na něho podíval unavenýma očima a pousmál se. „V poněkud odlišných rozměrech,“ odvětil. „Stačí, když zítra zavoláte do kanceláře, a pokud se chystáte změnit místo pobytu, nechte mi telefonní číslo, kde bych vás mohl sehnat.“ Pak se opět otočil a s pohledem upřeným na ten chaos kolem začal uvažovat o tom, komu zavolá jako první.

* * *

Jory ještě chvíli postával a snažil se znovu nabrat dech. Pozoroval, jak se světla opět rozsvěcí. Pomsta byla vykonána. Ne že by skutečně nějakou vykonal, ale aspoň našel odvahu to zkusit. Teď bude muset. . . Po bratrovi se mu bude stýskat, to věděl velice dobře. Už nikdy neuvidí jeho milý úsměv … ani nic ze Stuartova, i když jen malého, osobního vlastnictví, ten nábytek ze starého domu, kde spolu bydleli. Bude to těžké.

Už nyní tušil, že dlouhou dobu nebude při vzpomínce na svého bratra schopen vidět nic jiného než blesk zabalený v burácejícím mraku - tu nestvůru, která Stuarta zabila a která je teď uvězněna na konci chodby.

Vždy tu byla otázka trestu … ale trest je jen pro ty, kteří ho mohou pochopit. I když se Jory s tou děsivou příšerou setkal jen krátce, i pouhý pohled stačil, aby jasně vycítil její elementární vlastnost. Jak chcete potrestat bouři? Dělala jen to, co musela, aniž by měla na výběr - nebo snad v jejím případě to, k čemu byla stvořena.

Hlavně že je opět pod zámkem. To bude nutné … a ne jen prozatím, ale navždy. A on bude muset najít nějaký způsob, jak naložit se svým životem, aby byl k žití. Konec konců, pomyslel si, záleží to teď jen na mně.

Pomalu vyšel z laboratoře a vydal se zpátky k autu, a ke Gaby.

* * *

Později, když uvnitř Norca měl plné ruce práce tým kriminalistů, Siroleo stál venku na parkovišti, pozoroval světla dole v údolí a přemýšlel o zákonu zachování hmoty - o principu, který tvrdí, že energie může změnit svou formu, ale nelze ji ani vytvořit, ani zničit.

Říkal si, že to zřejmě platí o veškeré energii, včetně (soudě podle událostí posledních dní) energie geniality, šílenství, srdce, atomu. A nějak, ať to stojí, co to stojí, se s ní musí žít. Je třeba ji mít pod kontrolou, směrovat ji k dobrému, izolovat od zlého … a nějak, v míru, s ní žít.

Podíval se za sebe na budovy Norca, odkud se ozývalo tiché hučení: zvuk něčeho, co je v klidu a neustále krmeno.

Otřásl se.

Dnes bude chladná noc, tipoval Siroleo a pohlédl nahoru na jasnou oblohu plnou hvězd. A vykročil zpátky do Norca, ke své práci.

První román DIANE DUANEOVÉ *The Door into Fire* (Dveře do ohně) vyšel v roce 1979, kdy jí bylo zhruba čtvrt století. Od té doby publikovala více než dvacet románů science fiction a fantasy, včetně množství románů *Star Trek*, jež se staly bestsellery. Diane rozvinula příběhy *Star Trek* do více prostředí než kterýkoli jiný autor. Vedle románů se hojně věnuje psaní pro film a televizi. Je mimo jiné autorkou více než čtyřiceti scénářů pro všechna významnější studia animovaného filmu a nezapomenutelné epizody *„Where No One Has Gone Before“* (Kam předtím nikdo neodešel) pro *Star Trek: Nová generace*.

Diane Duaneová žije v Irsku se svým mužem, autorem fantasy Peterem Morwoodem, a dvěma kočkami. Jejich dvě stě let starý dům ve Wicklow se

stal paradoxně také domovem několika přepracovaných počítačů a nespočetného množství mezigalaktických bitev.